

Norske småhistorier

med parallelttekst på nederlandsk

eddy waumans

INLEIDING

Paralleltekster norsk – nederlandsk bevat 24 Noorse teksten met telkens een vertaling in het Nederlands. De teksten zijn niet allemaal "oorspronkelijk" Noors; dit geldt o.a. voor de sprookjes van Andersen en de dierfabels van Aesopus.

Vertalen is een allesbehalve eenvoudige klus, en wanneer de vertaling een didactisch doel nastreeft moet hij niet alleen de inhoud van het origineel correct weergeven maar er ook qua taal zo nauw mogelijk bij aansluiten.

"Interessante" woorden, die echter niet tot de (onvermijdelijk beperkte) basiswoordenschat behoren worden in tekst en vertaling "gehighlight".

Eddy Waumans

info@littomnor.be

H.C.ANDERSENS EVENTYR

Keiserens nye klær

De nieuwe kleren van de keizer

For mange år siden levde det en keiser som var så veldig glad i pene, nye klær at han brukte alle pengene sine **for å pynte seg**. Han brydde seg ikke om soldatene sine, om å gå i teatret eller om å kjøre tur i skogen, han ville ikke noe annet enn å vise fram de nye klærne sine. Han hadde en drakt for **hver time** på dagen, og akkurat som en sier om en konge at han er i kongens råd, så sa folk om keiseren bestandig at "han er i klesskapet!"

I den store byen som han bodde i, var det riktig hyggelig og morsomt, for hver dag kom det mange tilreisende. En dag kom det også to bedragerne. De ga seg ut for å være vevere og sa at de kunne veve de herligste stoffer som noen kunne tenke seg. Ikke alene var fargene og **mønstrene** usedvanlig vakre, men de klærne som ble sydd av stoffene, hadde også den forunderlige egenskap at de ble usynlige for alle dem som ikke **dugde** i embetet sitt, eller som var utillatelig dumme.

"Det var da noen herlige klær," tenkte keiseren. "Hvis jeg har dem på meg, kan jeg jo finne ut hvem det er som ikke duger i arbeidet sitt her i landet, jeg kan **skjelne** de kloke fra de dumme! Jo, det stoffet må dere **straks** veve til meg!" Så ga han de to bedragerne mange penger **med det samme** for at de skulle begynne å veve.

De to bedragerne satte opp to vevstoler og **lot som om** de arbeidet, men på **veven**

Vele jaren geleden leefde er een keizer die zo enorm gek was op mooie, nieuwe kleren dat hij al zijn geld gebruikte **om zich uit te dossen**. Hij gaf niets om zijn soldaten, om theaterbezoek of om ritjes in het woud, hij wou niets anders dan zijn nieuwe kleren tonen. Hij had een pak voor **ieder uur** van de dag, en net zoals men over een koning zegt dat hij in de ministerraad zit, zo zeiden de mensen altijd over de keizer dat "hij in de kleerkast zit!"

In de grote stad waar hij woonde, was het echt gezellig en leuk, want iedere dag arriveerden er vele bezoekers. Op een dag kwamen er ook twee bedriegers aan. Ze gaven zich uit voor wevers en zeiden dat ze de prachtigste stoffen konden weven die iemand zich kon indenken. Niet alleen waren de kleuren en de **patronen** ongewoon mooi, maar de kleren die uit de stoffen genaaid werden, hadden ook de wonderlijke eigenschap dat ze onzichtbaar werden voor allen die niet **deugden** voor hun ambt, of die ontoelaatbaar dom waren.

"Dat zijn werkelijk fantastische kleren," dacht de keizer. "Als ik ze aan heb, kan ik immers te weten komen wie niet deugt voor zijn werk hier in het land, ik kan de slimmeriken van de domkoppen **onderscheiden**! Ja, die stof moeten jullie **dadelijk** voor mij weven!" En hij gaf de twee bedriegers **onmiddellijk** veel geld opdat ze zouden beginnen te weven.

De twee bedriegers zetten twee weefstoelen op en **deden alsof** ze aan het

hadde de ingenting. **Rett som det var** forlangte de den fineste silke og det prektigste gull. Det puttet de i sin egen pose, og så arbeidet de videre ved de tomme vevene til langt ut på natten.

"Nå skulle jeg gjerne vite hvor langt de er kommet med **tøyet!**" tenkte keiseren. Men han var likevel litt urolig i hjertet da han kom til å tenke på at den som var dum eller ikke passet i sitt embete, ikke kunne se det. Riktignok mente han at han ikke behøvde å være redd for seg selv, men han ville **likevel** sende av sted noen andre først for å se hvordan det gikk. Alle mennesker i hele byen visste hvilken forunderlig kraft tøyet hadde, og alle var **ivrige** etter å få se hvor dårlig eller dum naboen var.

"Jeg vil sende min gamle, ærlige minister av sted til veverne," tenkte keiseren. "Han kan best se hvordan tøyet **tar seg ut**, for han har god forstand, og ingen passer bedre i sitt embete enn han."

Nå gikk den gamle, skikkelige ministeren inn i salen, der de to bedragerne satt og arbeidet med de tomme vevstolene. "Gud bevare meg!" tenkte den gamle ministeren og spilte øynene opp, "jeg kan jo ikke se noen ting!" Men det sa han ikke.

De to bedragerne ba ham komme **nærmere** og spurte om det ikke var et vakkert **mønster** og nydelige farver. Så pekte de på de tomme vevstolene, og den gamle ministeren fortsatte med å spile øynene opp, men **han kunne ikke se det grann**, for det var jo ingenting. "Å, **Herregud!**" tenkte han. "**Kan det virkelig tenkes** at jeg er dum? Det har jeg aldri trodd, og det må **ikke noen** få vite! Duger jeg kanskje ikke i mitt embete? Nei,

verk waren, maar op **het weefgetouw** lag er niets. **Nu en dan** vroegen ze om de fijnste zijde en het prachtigste goud. Dat staken ze in hun eigen zak, en dan werkten ze verder op de lege weefgetouwen tot diep in de nacht.

"Nu zou ik graag weten hoe ver ze met de **stof** gekomen zijn!" dacht de keizer. Maar in zijn hart was hij toch een beetje ongerust toen hij eraan dacht dat hij die dom was of niet geschikt voor zijn ambt, ze niet kon zien. Weliswaar meende hij dat hij niet bang voor zichzelf hoefde te zijn, maar hij zou **toch** enkele anderen uitsturen om te kijken hoe het ging. Alle mensen in de hele stad wisten welke wonderlijke kracht de stof had, en allen waren er **tuk** op om te zien hoe slecht of dom hun buurman was.

"Ik zal mijn oude, eerlijke minister naar de wevers sturen," dacht de keizer. "Hij kan het beste zien hoe de stof **eruitziet**, want hij heeft een goed verstand, en niemand past beter in z'n ambt dan hij!"

Nu ging de oude, fatsoenlijke minister de zaal binnen waar de twee bedriegers zaten en met de lege weefstoelen werkten. "Hemeltjelijef!" dacht de oude minister en sperde zijn ogen open, "ik zie verdorie niks!" Maar dat zei hij niet.

De twee bedriegers verzochten hem om **dichterbij** te komen en vroegen hem of het geen mooi **patroon** en geen verrukkelijke kleuren waren. Dan wezen ze naar de lege weefstoelen, en de oude minister stond nog steeds met de ogen opengesperd, maar **hij zag helemaal niets**, want er was immers niets. "O, **lieve hemel!**" dacht hij. "**Is het echt mogelijk** dat ik dom ben? Dat heb ik nooit geloofd,

det går ikke an at jeg forteller at jeg ikke kan se tøyet!"

"Nå, De sier ikke noe om det?" sa den ene weveren.

"Å, det er nydelig! Aldeles herlig er det!" sa den gamle ministeren og kikket gjennom brillene. "For et mønster, og for noen farver! – Ja, jeg skal si til keiseren at jeg liker det veldig godt!"

"Nå ja, det gleder oss," sa de to weverne, og så sa de navnene på farvene og de **merkelige** mønstrene. Den gamle ministeren hørte godt etter så han kunne fortelle det samme når han kom hjem til keiseren, og det gjorde han.

Nå forlangte bedragerne flere penger og mer silke og gull som de skulle bruke til wevingen. Alt sammen stakk de i sin egen lomme, det kom ikke en **trevl** pa veven. Men de fortsatte som før med å veve og veve på de tomme wevstolene.

Snart sendte keiseren en annen flink embetsmann i vei for å se hvordan det gikk med wevingen og om tøyet snart var ferdig. Det gikk med ham som med ministeren, han så og så, men **attersom** det ikke var noe på de tomme wevene, så kunne han ikke se noe. "Ja, er det ikke et vakkert stykke stoff?" sa de to bedragerne og **viste** og forklarte det nydelige mønsteret, som **slett ikke** var der.

"Dum er jeg ikke," tenkte mannen. "Det er altså det gode embetet mitt jeg ikke duger til? Det var da merkelig! Men det må ingen **få greie på!**" Og så **roste** han

en dat mag **niemand** te weten komen! Deug ik misschien niet voor mijn ambt? Nee, ik mag hoe dan ook niet zeggen dat ik de stof niet zien kan."

"Wel, U zegt er niets over?" zei de ene wever.

"O, het is verrukkelijk! Eenvoudigweg prachtig" zei de oude minister en keek door z'n bril. "Wat een patroon, en wat een kleuren! – Ja, ik zal tegen de keizer zeggen dat ik er erg veel van hou!"

"Wel, dat doet ons plezier," zeiden de twee wevers, en dan zeiden ze hoe de kleuren en de **merkwaardige** patronen heetten. De oude minister luisterde aandachtig zodat hij hetzelfde zou kunnen vertellen wanneer hij bij de keizer thuis kwam, en dat deed hij.

Nu verlangden de bedriegers meer geld en meer zijde en goud die ze zouden gebruiken bij het weven. Alles staken ze in hun eigen zak, er kwam geen **draad** op het weefgetouw terecht. Maar ze deden verder zoals voorheen en weefden en weefden op de lege weefstoelen.

Spoedig zond de keizer een andere flinke ambtenaar op weg om te zien hoe het ging met het weven en of de stof spoedig klaar zou zijn. Het verging hem zoals de minister, hij keek en keek, maar **aangezien** er niets op de lege weefgetouwen lag, kon hij niets zien. "Ja, is dat geen mooi stuk stof?" zeiden de twee bedriegers en **toonden** en verklaarden het verrukkelijke patroon, dat er **helemaal niet** was.

"Dom ben ik niet," dacht de man. "Het is dus mijn goede betrekking waar ik niet voor deug! Dat is dan merkwaardig! Maar dat mag niemand **aan de weet komen!**"

tøyet som han ikke så, og forsikret dem om at han frydet seg over de vakre kulørene og det nydelige mønsteret. "Ja, det er aldeles herlig!" sa han til keiseren.

Alle menneskene i byen snakket om det nydelige tøyet.

Og nå ville keiseren se det selv **mens** det ennå var på veven.

Sammen med en hel **flokk** utvalgte menn, og blant dem også de to gamle, flinke embetsmennene som før hadde vært der, dro han av sted bort til de to **lure** bedragerne som nå vevet av alle krefter, men uten en trevl eller tråd.

"Ja, er det ikke praktfullt!" sa de to flinke embetsmennene. "Se her, Deres majestet, for noen mønster, for noen farver!" Og så pekte de på den tomme veven, for de trodde at de andre kanskje kunne se tøyet.

"Hva for noe?" tenkte keiseren, "jeg ser ingenting! Det er da forferdelig! Er jeg dum? Duger jeg ikke til å være keiser? Dette var det skrekkeligste som kunne hendt meg!"

"Ja, det er meget vakkert!" sa keiseren. "Det tiltaler meg meget!" Han nikket tilfreds og **betraktet** den tomme veven. Han ville ikke si at han ikke kunne se noe. Hele følget han hadde med seg, så og så, men **fikk ikke noe mer ut av det** enn alle de andre. Men de sa akkurat som keiseren: "Ja, det er meget vakkert!" Og så rådet de ham til å **sy** klær av dette fine stoffet og bruke dem for første gang under det store opptoget som snart skulle finne sted. "Det er praktfullt, **yndig, bedårende!**" gikk det fra munn til munn, og de var sa inderlig fornøyde med

En dus **prees** hij de stof die hij niet zag, en verzekerde hen dat hij zich verheugde over de mooie kleuren en het verrukkelijke patroon. "Ja, het is eenvoudigweg prachtig!" zei hij tegen de keizer.

Alle mensen in de stad praatten over de verrukkelijke stof.

En nu wou de keizer ze zelf zien **terwijl** ze nog op het weefgetouw lag.

Samen met een hele **schare** uitverkorenen, en onder hen ook de twee oude, flinke ambtenaren die daar voordien al waren geweest, vertrok hij naar de twee **lepe** bedriegers, die nu uit alle macht weefden, maar zonder een vezel of draad.

"Ja, is het niet prachtig!" zeiden de twee flinke ambtenaren. "Kijk hier, Uwe Majesteit, wat een patroon, wat een kleuren!" En dan wezen ze naar het lege weefgetouw, want ze dachten dat de anderen misschien de stof konden zien.

"Wat is dat?" dacht de keizer, "ik zie niks! Dat is dan verschrikkelijk! Ben ik dom? Deug ik niet als keizer? Dit is het verschrikkelijkste wat me had kunnen overkomen!"

"Ja, het is erg mooi!" zei de keizer. "Het spreekt mij erg aan!" Hij knikte tevreden en **bekeek** het lege weefgetouw. Hij wou niet zeggen dat hij niets kon zien. Het hele gevolg dat hij bij zich had keek en keek, maar **begreep er niet meer van** dan al de anderen. Maar ze zeiden net zoals de keizer: "Ja, het is erg mooi!" En dan raadden ze hem aan om kleren van deze fijne stof te **naaien** en ze voor de eerste keer te gebruiken tijdens de grote optocht die spoedig plaats zou vinden. "Het is prachtig, **bekoorlijk, betoverend!**" ging

det, alle sammen.

Keiseren ga hver av bedragerne et ridderkors til å henge i knapphullet og tittelen veverjunkere.

Hele natten for den formiddagen da opptoget skulle være, satt bedragerne oppe og hadde seksten lys tent. Folk kunne se at de hadde det **travelt** med å få keiserens nye klær ferdige. De lot som om de tok tøyet av veven, de klippet i luften med store **sakser**, de sydde med synål uten tråd og sa til slutt: "Se, nå er klærne ferdige!"

Keiseren kom selv bort, sammen med sine fornemste kavalerer, og de to bedragerne løftet armen i **været** som om de holdt noe, og sa: "Se! Her er **benklærne!** Her er kjolen! Her er **kappen!**" Og slik fortsatte de. "Det er så lett som spindeltev. En skulle tro at en ikke hadde noen ting på **kroppen**, men det er **nettopp** det fine ved dette stoffet!"

"Ja," sa alle kavalerene, men de kunne ikke se noe, for det var jo ikke noe.

"Vil nå Deres keiserlige majestet behage å ta klærne av?" sa bedragerne, "så skal De få på Dem de nye her borte foran det store speilet."

Keiseren tok av seg klærne, og bedragerne **oppførte seg som om** de **rakte** ham de nye, stykke for stykke, de tok ham om livet og lot som om de bandt noe fast: det var slepet, og keiseren snudde og vendte seg foran speilet. "Å nei, hvor de kler ham! Så

het van mond tot mond, en ze waren er zo bijzonder verheugd over, allemaal.

De keizer gaf elk van de bedriegers een ridderkruis om in het knoopsgat te hangen en de titel van weefjonker.

De hele nacht vóór de ochtend waarop de optocht zou plaatsvinden, zaten de bedriegers op; ze hadden zestien kaarsen aangestoken. De mensen konden zien dat ze het **druk** hadden met het afmaken van de nieuwe kleren van de keizer. Ze deden alsof ze de stof van het weefgetouw namen, ze knipten in de lucht met grote **scharen**, ze naaiden met naalden zonder draad en zeiden ten slotte: "Kijk, nu zijn de kleren klaar!"

De keizer kwam zelf toe, samen met zijn meest gedistingeerde kamerheren, en de twee bedriegers staken de arm **in de lucht** alsof ze iets vasthielden, en zeiden: "Kijk! Hier is de **broek!** Hier is de kostuumrok! Hier is de **mantel!** En zo gingen ze maar door. "Het is zo licht als spinrag. Je zou geloven dat je niets op het **lichaam** droeg maar dat is **precies** het fijne bij deze stof!"

"Ja," zeiden alle kamerheren, maar ze konden niets zien, want er was immers niets.

"Zou het Zijne Keizerlijke Hoogheid nu behagen om Zijn kleren uit te doen?" zeiden de bedriegers, dan zullen U de nieuwe hier voor de grote spiegel aangetrokken krijgen."

De keizer trok zijn kleren uit, en de bedriegers **deden alsof** ze hem de nieuwe stuk voor stuk **aanreikten**, ze namen hem bij het middel en deden alsof ze iets vastbonden: het was de sleep, en de keizer draaide en keerde zich voor de spiegel. "O,

praktfullt som de sitter!", sa de alle sammen. "Og for et mønster! For noen farver! Det er en meget kostbar drakt!"

"Utenfor står de og venter med tronhimmelen som skal bæres over Deres majestet i opptoget!» sa overseremoni-mesteren.

"Ja, nå er jeg ferdig," sa keiseren, "sitter de ikke godt?" Og så vendte han seg enda en gang foran speilet for å late som om han så nøye over **stasen** han hadde på seg.

Kammerherrene som skulle bære slepet, famlet med hendene bortover gulvet som om de tok slepet opp. De gikk og holdt i luften og torde ikke la seg merke med at de ikke kunne se noen ting.

Og så gikk keiseren i opptoget under den vakre tronhimmelen, og alle menneskene på gaten og i vinduene sa: "Å nei, så **makeløse** keiserens nye klær er! For et vidunderlig slep han har på kjolen! Og så nydelig som de sitter!" Ingen ville la seg merke med at han så ingenting, for da hadde han jo ikke dugd i embetet sitt, eller vært svært dum. Ingen av keiserens klær hadde gjort slik lykke.

"Men han har jo ikke noe på seg!" sa et lite barn. "Å, Herregud, hør på den uskyldiges røst!" sa faren, og den ene hvisket til den andre hva det lille barnet hadde sagt: "Han har jo ikke noe på seg, er det et lite barn som sier, han har jo ikke noe på seg!"

"Han har jo ikke noe på seg!" ropte til slutt hele folket. Og det **grøsset** i keiseren, for han **syntes** de **hadde rett**, men han tenkte som så: "Nå må jeg holde ut gjennom hele

ze staan hem werkelijk! Ze passen als gegoten!" zeiden ze allemaal. "En wat voor een patroon! Wat voor kleuren! Het is een erg kostbaar gewaad!"

"Buiten staat men te wachten met het baldakijn dat boven Zijne Majesteit gehouden zal worden in de optocht!" zei de opperceremoniemeester.

"Ja, nu ben ik er klaar voor," zei de keizer, "ze zitten wel goed, niet?" En hij draaide zich nog een keer voor de spiegel om te doen alsof hij de **pracht** die hij droeg nauwkeurig bekeek.

De kamerheren die de sleep zouden dragen, tastten met hun handen over de vloer alsof ze de sleep opnamen. Ze hielden hem in de lucht en durfden niet te tonen dat ze niets konden zien.

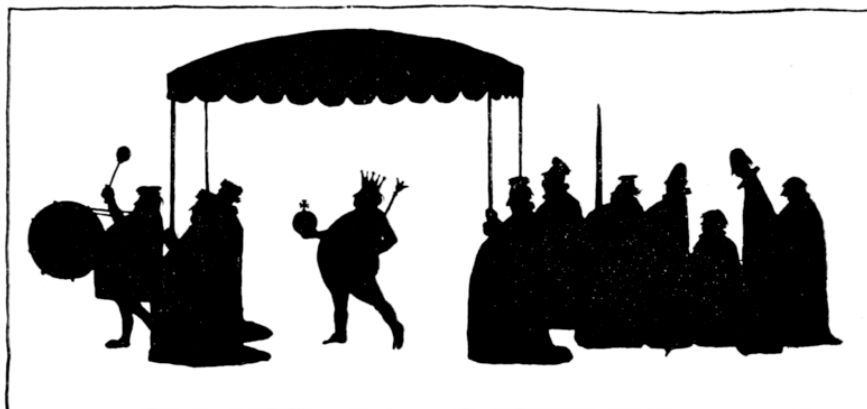
En zo liep de keizer in de optocht onder het mooie baldakijn, en alle mensen op straat en in de ramen zeiden: "O, wat zijn de nieuwe kleren van de keizer **weergaloos**! Wat een prachtige sleep heeft hij aan zijn mantel! Niemand wou tonen dat hij niets zag, want dan deugde hij niet voor z'n betrekking, of was hij bijzonder dom. Nooit waren de keizer z'n kleren zo'n succes geweest.

"Maar hij heeft niks aan!" zei een klein kind. "O, lieve hemel, luister naar de stem van de onschuldige!" zei de vader, en de ene fluisterde tegen de andere wat het kleine kind had gezegd: "Hij heeft niets aan, is wat een klein kind zegt, hij heeft niks aan!"

"Hij heeft niks aan!" riep ten slotte het hele volk. En de keizer **huiverde**, want hij **vond** dat ze **gelijk hadden**, maar hij dacht: "Nu moet ik het de hele optocht

opptoget!" Og så førte han seg enda stoltere, og kammerherrene gikk der og bar på slepet som slett ikke fantes.

uithouden!" En dus gedroeg hij zich nog trotser, en de kamerheren liepen daar en droegen de sleep die er helemaal niet was.

Sølvskillingen

De zilveren stuiver

Det var en skilling, den kom blank fra mynten, sprang og klang: "Hurra! Nå skal jeg ut i den vide **verden!**" Og det kom den.

Barnet holdt fast på den med varme hender, og **den gjerrige** med kalde, klamme hender; den eldre vendte og dreide den mange ganger, mens ungdommen straks lot den løpe videre. Skillingen var av **sølv**, hadde meget lite **kobber** i seg og var **allerede** et helt år ute i verden, det vil si, ute omkring i det landet hvor den var myntet.

Er was eens een stuiver; hij kwam glanzend van de munt, sprong en zong: "Hoera! Nu ga ik de wijde **wereld** in." En dat gebeurde.

Het kind hield hem vast met warme handjes, en **de vrek** met koude, klamme handen; de grijsaard rolde hem verschillende keren tussen z'n vingers, terwijl de jongeling hem dadelijk verder liet lopen. De stuiver was van **zilver**, met een heel klein beetje **koper**, en bevond zich **al** een heel jaar op deze wereld, dat wil zeggen, op verschillende plaatsen in het land waar hij geslagen was.

Så kom den på reise ut av landet, den var den | Toen ging hij op reis naar het buitenland;

siste av landets mynt som **ble tilbake** i **pengepungen** som den reisende herre hadde med. Han visste ikke selv han hadde den før den kom mellom fingrene på ham.

"Her har jeg jo enda en skilling hjemmefra!" sa han. "Den kan gjøre reisen med!" Og skillingen klang og sprang av **glede** da han puttet den i pungen igjen. Her lå den hos fremmede kamerater som kom og gikk. Den ene gjorde plass for den annen, men skillingen hjemmefra ble alltid tilbake; det var en utmerkelse.

Nå var allerede flere uker forbi, og skillingen var langt ute i verden, uten **akkurat** å vite hvor. Den hørte av de andre mynter at de var franske og italienske. Den ene sa at nå var de i den by, den annen sa at de var i den, men skillingen kunne ikke gjøre seg noen forestilling om det. Man ser ikke verden når man alltid er i en pose, og det var den.

Men som den en dag lå der, merket den at pengepungen ikke var **lukket**, og da **listet** den **seg** til åpningen for å kikke litt ut. Det skulle den nå ikke ha gjort, men den var nysgjerrig, og det straffer seg. Den gled ut i **bukselommen**, og da pengepungen om aftenen ble lagt til side, lå skillingen ennå hvor den lå og kom med klærne ut på gangen. Der falt den **straks** på gulvet; ingen hørte det, ingen så det. I morgenstunden kom klærne inn, herren tok dem på, reiste bort, og skillingen kom ikke med. Den ble funnet, skulle igjen gjøre tjeneste, og gikk ut med tre andre mynter.

hij was het laatste muntstuk uit zijn eigen land dat **achterbleef** in de **portemonnee** van de reiziger. Die wist zelf niet dat hij het bij zich had voor het tussen zijn vingers belandde.

"Hier heb ik nog wel een stuiver van bij ons!" zei hij. "Die mag mee op reis!" En de stuiver zong en sprong van **vreugde** toen hij hem opnieuw in de portemonnee stak. Hier lag hij tussen buitenlandse kameraden die kwamen en gingen. De ene maakte plaats voor de andere, maar de stuiver uit het vaderland van de reiziger bleef altijd waar hij was; en dat gaf hem een bijzondere status.

Nu waren er al een aantal weken voorbijgegaan en de stuiver bevond zich ver van huis, zonder **precies** te weten waar. Van de andere muntstukken hoorde hij dat ze Frans en Italiaans waren. Het ene zei dat ze nu in die stad waren, het andere zei dat ze daar waren, maar de stuiver had er geen idee van waar dat nu wel was. Je ziet de wereld niet wanneer je altijd weggestoken blijft, en dat was het geval.

Maar op een dag merkte hij dat de portemonnee niet **gesloten** was, en hij **sloop** naar de opening om even naar buiten te kijken. Dat had hij beter niet gedaan, maar hij was nieuwsgierig en dat wordt bestraft. Hij gleed uit en kwam in de **broekzak** terecht, en toen de portemonnee 's avonds aan de kant gelegd werd, lag de stuiver nog waar hij lag en belandde hij samen met de kleren in de gang. Daar viel hij **meteen** op de vloer; niemand hoorde het, niemand zag het. De volgende morgen werden de kleren weer binnengebracht, de reiziger trok ze aan, vertrok en de stuiver bleef achter. Hij werd gevonden, en kwam samen met drie

"Det er dog **hyggelig** å se seg om i verden!" tenkte skillingen, "bli kjent med andre mennesker, andre **skikker!**"

"Hva er det for en skilling," ble det i det samme sagt. "Den er ikke landets mynt! Den er falsk! **Duger** ikke!"

Ja, nå begynner skillingens historie, som den **siden** fortalte den.

"Falsk! Duger ikke!" "Det for igjennom meg," sa skillingen. "Jeg visste jeg var av godt sølv, god klang og med ekte preg. De måtte bestemt **ta feil**, meg kunne de ikke mene, men meg mente de **dog!** Meg var det de kalte falsk, jeg dugde ikke!"

"Den må jeg gi ut i mørke!" sa mannen som hadde den, og jeg ble gitt ut i mørke og så igjen **skjelt ut** ved dagslys, – "falsk, duger ikke! Den må vi se å **bli kvitt.**"

Og skillingen **sitret** mellom fingrene hver gang den **i smug** skulle listes bort og gjelde for landets mynt. "Jeg elendige skilling! Hva hjelper meg mitt sølv, min verdi, mitt preg, når det ikke **betyr** noe. Man er for verden hva verden tror om en! Det må dog være skrekkelig å ha ond samvittighet, å liste seg frem **på det ondes vei**, når jeg, som dog er aldeles uskyldig, kan **være** således **til mote** ved bare å se sånn ut! – Hver gang jeg ble tatt frem, **gruet** jeg for de øyne som ville se på meg. Jeg visste at jeg ville bli støtt tilbake, kastet henad bordet som om jeg var **løgn og bedrag.**

andere geldstucken weer in omloop.

"Het is toch **prettig** om te kijken hoe de wereld eruitziet!" vond de stuiver, "andere mensen leren kennen, andere **gebruiken!**"

"Wat is dat voor een stuiver," werd op hetzelfde ogenblik gezegd. "Hij is geen gangbare munt! Hij is vals! **Deugt** niet!"

Ja, nu begint het verhaal van de stuiver, zoals hij het **naderhand** vertelde.

"Vals! Deugt niet! Het sneed dwars door me heen," zei de stuiver. "Ik wist dat ik van goed zilver was, met de correcte klank en met een echt waarmerk. Ze moesten **zich vergissen**, ze konden het niet over mij hebben, maar dat was **toch** het geval! Vals noemden ze me, ik deugde niet!"

"Die moet ik uitgeven als het donker is!" zei de man die me in zijn bezit had, en ik werd in het donker uitgegeven en daarna weer bij daglicht **uitgescholden**. – "vals, deugt niet! Die moeten we zien **kwijt te raken.**"

En de stuiver **sidderde** tussen de vingers iedere keer dat hij **stiekem** uitgegeven werd en moest doorgaan voor de munteenheid van het land. "Ellendige stuiver die ik ben! Wat ben ik met m'n zilver, m'n waarde, m'n waarmerk wanneer dat niks **betekent**. Voor de wereld ben je wat de wereld van je vindt. Het moet toch verschrikkelijk zijn om een slecht geweten te hebben, zich **op het slechte pad** te bewegen, wanneer ik, die toch helemaal onschuldig ben, me al zo **slecht** kan **voelen** alleen maar omdat ik er zo uitzie! – Iedere keer dat ik tevoorschijn gehaald werd, **huiverde** ik bij de gedachte gezien te worden. Ik wist dat ik teruggedood zou worden, over de

En gang kom jeg til en **stakkars** fattig kone, hun fikk meg i daglønn for sitt **slit og strev**, men hun kunne nå slett ikke bli kvitt meg. Ingen ville ta imot meg, jeg var en sann ulykke for henne."

"Jeg er så menn nødt til å narre noen med den!" sa hun. "**Jeg har ikke råd til å gjemme** på en falsk skilling. Den rike **bakeren** skal ha den, han kan best tåle det, men en urett er det allikevel jeg gjør!"

"Nå skal jeg til og med belemre konens samvittighet!" **sukket** det i skillingen. "Er jeg da virkelig på mine eldre dager blitt så forandret?"

Og konen gikk til den rike baker, men han kjente altfor godt til de gangbare skillinger. Jeg **fikk ikke lov** å ligge hvor jeg lå, jeg ble slengt i ansiktet på konen. Hun fikk intet brød for meg, og jeg følte meg så inderlig bedrøvet ved å være myntet således til andres **besvær**, jeg som i unge dager hadde vært så **freidig** og så sikker; så bevisst om min **verdi** og mitt ekte preg. Jeg ble så melankolsk som en stakkars skilling kan bli når ingen vil ha den.

Men konen tok meg hjem igjen, betraktet meg ganske inderlig, mildt og vennlig. "Nei, jeg vil ikke **narre** noen med deg!" sa hun. "Jeg vil slå et hull i deg så at **enhver** kan se at du er en falsk ting, – og dog, – det faller meg nå så inn. – Du er kanskje en lykkeskilling, ja, det vil jeg tro! Den tanke kommer over meg. Jeg slår et hull i skillingen, trekker en **lisse** gjennom hullet og gir så **nabokonens** lille

toonbank geworpen alsof ik voor **leugen en bedrog** stond.

Op een keer kwam ik bij een **beklagenswaardige**, arme vrouw terecht. Ze kreeg me als dagloon voor haar **gezwoeg**, maar raakte nu helemaal niet van me af. Niemand wou me hebben; ik betekende gewoon ongeluk voor haar."

"Er zit niets anders op dan hem aan iemand op te solferen!" zei ze. "**Ik kan het me niet veroorloven** een valse stuiver te bewaren. De rijke **bakker** zal hem krijgen, voor hem is het geen groot verlies, maar toch is wat ik doe verkeerd!"

"Nu bezorg ik deze vrouw daarbij nog gewetensproblemen!" **zuchtte** de stuiver. "Ben ik op m'n oude dag dan zo veranderd?"

En de vrouw liep naar de rijke bakker, maar hij kende de gangbare stuivers maar al te goed. Ik **mocht niet** liggen waar ik lag; ik werd in het gezicht van de vrouw gegooid. Ze kreeg geen brood voor me, en ik voelde me zo intrieft dat ik alleen maar was geslagen om anderen **last** te bezorgen, ik die toen ik jong was zo **onbeschroomd** en zelfverzekerd was geweest; me zo bewust van mijn **waarde** en mijn waarmerk. Ik werd zo droefgeestig als een arme stuiver maar worden kan wanneer niemand hem wil.

Maar de vrouw nam me weer mee naar huis, bekeek me heel ernstig, mild en vriendelijk. "Nee, ik wil je niet gebruiken om iemand te **bedriegen**!" zei ze. "Ik zal een gaatje in je slaan zodat **iedereen** kan zien dat je vals bent, – en toch – ik denk er nu net aan. – Misschien ben je wel een geluksstuiver, – ja, dat hoop ik! Dat idee komt bij me op. Ik maak een gaatje in de

barn skillingen om halsen som lykkeskilling!"

Og hun slo et hull i meg; det er aldri **behagelig** å bli slått hull i, men når **hensikten** er god, kan man tåle meget! En lisse fikk jeg igjennom meg, ble en **slags** medalje å bære. Jeg ble hengt om halsen på det lille barn, og barnet smilte til meg, kysset meg, og jeg hvilte en hel natt på barnets varme, uskyldige bryst.

I morgenstunden tok moren meg imellom sine fingrer, så på meg og hadde sine tanker ved det, det fornemmet jeg snart. Hun fikk en **saks** frem og **klippet** lissen over. "Lykkeskilling!" sa hun. "Ja, det skal vi nå se!" Og hun la meg i surt så at jeg ble grønn; deretter kittet hun hullet igjen, gned meg litt og gikk så **i mørkningen** til loddselgeren for å få et lodd som skulle bringe lykke.

Hvor jeg var ille til mote! Det klemte i meg som om jeg skulle **knekke** over; jeg visste jeg ville bli kalt falsk og slengt hen, og det like foran den **mengde** skillinger og mynter som lå med innskrift og ansikt som de kunne være **stolte** av. Men jeg slapp. Det var så mange mennesker hos loddselgeren, han hadde så **travelt**, jeg for klingende i skuffen mellom de andre mynter. Om det siden ble vunnet på loddet, vet jeg ikke, men det vet jeg at allerede neste dag var jeg kjent som en falsk skilling, lagt til side og sendt ut for å **bedra** og alltid bedra. Det er nå ikke til å holde ut når man har en virkelig karakter, og den kan jeg ikke **nekte** meg selv.

stuiver, trek er een **touwtje** door en geef hem dan aan het kindje van mijn **buurvrouw** dat hem als geluksstuiver om de hals kan dragen!"

En ze sloeg een gaatje in me; het is nooit **aangenaam** doorboord te worden, maar wanneer de **bedoeling** goed is, kan men veel verdragen. Ik kreeg een touwtje door me heen, werd een **soort** medaille. Ik werd om de hals van het kindje gehangen, en het glimlachte naar me, kuste me, en ik sluimerde een hele nacht op de warme, onschuldige borst van het kind.

Toen het dag werd nam haar moeder me tussen de vingers, bekeek me en dacht er het hare van, dat had ik dadelijk door. Ze haalde een **schaar** tevoorschijn en **knipte** het touwtje **door**. "Geluksstuiver!" zei ze, "Ja, dat zullen we nu wel eens zien!" En ze legde me in azijn zodat ik groen werd; daarna stopte ze het gaatje weer dicht, wreef wat over me en liep dan **in de schemering** naar de loterijman om er een loterijbriefje te halen dat geluk zou brengen.

Ik voelde me er erg slecht bij! Het bezwaarde me zo dat het leek alsof ik zou **breken**; ik wist dat ik vals genoemd zou worden en weggegooid, en dat voor de neus van de **hoop** stuivers en munten die een voor- en een achterzijde hadden waarop ze **trots** konden zijn. Maar ik kwam ermee weg. Er waren zoveel mensen bij de loterijman, hij had het zo **druk**, ik belandde rinkelend in de schuif tussen de andere munten. Of het loterijbriefje iets opracht, weet ik niet, maar wel dat ik de volgende dag al herkend werd als een valse stuiver, opzigelegd en dan weer bovengehaald om telkens weer te **bedriegen**. Dat is nu eenmaal niet uit te houden voor iemand

I år og dag gikk jeg **således** fra hånd til hånd, fra hus til hus, alltid utskjelt, alltid ille ansett. Ingen trodde meg, og jeg trodde ikke meg selv, ikke verden, det var en **fæl** tid.

Da kom en dag en reisende, ham ble jeg naturligvis lurt på, og han var **troskyldig** nok til å ta meg for gangbar mynt; men nå skulle han gi meg ut, og da hørte jeg igjen de ropte: "Duger ikke! Falsk!"

"Jeg har fått den for ekte!" sa mannen og så nå rett **nøye** på meg; da smilte hele hans ansikt, det pleide ellers aldri noe ansikt ved **nøye** å se på meg: "Nei, hva er dog det!" sa han. "Det er jo en av våre egne landets mynter, en god, ærlig skilling hjemmefra som man har slått hull i og kaller falsk. Det var ganske morsomt, det! Deg skal jeg **jammen** oppbevare og ta med hjem!"

Det for av glede gjennom meg, jeg ble kalt en god, ærlig skilling, og hjem skulle jeg hvor **alle og enhver** ville kjenne meg og vite at jeg var av godt sølv og med ekte preg. Jeg kunne gjerne ha gnistret av glede, men det ligger nå ikke i min natur å gnistre, det kan **stål**, men ikke sølv.

Jeg ble **svøpt inn** i fint papir for ikke å blandes med de andre mynter og komme bort; og **kun** ved festlige anledninger når det møttes **landsmenn**, ble jeg vist frem og overmåte vel omtalt. De sa at jeg var interessant; det er morsomt nok, at man kan

met een goed karakter, en ik kan niet **ontkennen** dat ik dat heb.

Jarenlang ging ik **op die manier** van hand tot hand, van huis tot huis, altijd uitgescholden, altijd scheef bekeken. Niemand had vertrouwen in me, en ik vertrouwde noch mezelf, noch de wereld. Het was een **verschrikkelijke** tijd.

Op een dag kwam er een reiziger, en hem zadelde ze natuurlijk met me op; hij was **argeloos** genoeg om te denken dat ik gangbare munt was, maar nu zou hij me uitgeven, en toen hoorde ik weer dat ze riepen: "Deugt niet! Vals!"

"Ik heb hem voor echt aangenomen!" zei de man en bekeek me nu echt **nauwkeurig**; toen lachte hij breeduit, dat deed anders geen enkel gezicht wanneer het me **nauwgezet** bekeek: "Goh, wat is me dat!", zei hij, "dat is immers een geldstuk uit mijn eigen land, een goeie, eerlijke stuiver van bij ons waar men een gaatje in gemaakt heeft en die men vals noemt. Dit is wel erg grappig, ja! Jou zal ik **verdorie** bewaren en mee naar huis nemen!"

Er voer een blijdschap door me heen, ik werd een goede, eerlijke stuiver genoemd. Naar huis zou ik gaan waar **jan en alleman** me zou kennen en weten dat ik van goed zilver was en een echt waarmerk had. Ik zou van vreugde vonken hebben kunnen slaan, maar het ligt niet in m'n aard om vonken te slaan, **staal** doet dat, maar zilver niet.

Ik werd in fijn papier **gewikkeld** om niet bij de andere muntstukken terecht te komen en verloren te gaan; en **alleen** bij feestelijke aangelegenheden, wanneer **landgenoten** van me elkaar ontmoetten, werd ik tevoorschijn gehaald en

være interessant uten å si et eneste ord!

Og så kom jeg hjem! All min **nød** var forbi, min glede begynte, jeg var jo av godt sølv, jeg hadde det ekte preg, og det var slett ikke meg imot at man hadde slått hull i meg som falsk; det gjør ikke noe, når man ikke er det! Man skal holde ut; alt kommer med tiden til sin rett! Det er nå min tro!" sa skillingen.

SIRKUSDVERGEN

Sirkusdvergen var død, og sirkusdirektøren søkte etter en ny. Ingen **søkere** meldte seg, og direktøren ble etter hvert ganske fortvilet, så han økte lønnstilbudet betraktelig da han **lyste ut** stillingen på nytt.

Omsider ringte telefonen, og en lyst stemme sa:

– Jeg er dverg, **knapt** 60 centimeter, og jeg er interessert i stillingen. Når kan jeg komme innom?

– Jo før, jo heller, sa direktøren ivrig.

En time senere banket det på døren hans.

– Kom inn, sa direktøren.

– Kan ikke, sa den samme stemmen. – Jeg når ikke opp til dørhåndtaket.

buitenmatig geprezen. Ze zeiden dat ik interessant was, het is bijzonder leuk dat men interessant kan zijn zonder ook maar één woord te zeggen!

En toen kwam ik thuis! Al m'n **tegenspoed** was voorbij, ik werd vrolijk, ik was immers van goed zilver, ik had een echt waarmerk, en ik had er geen probleem mee dat men een gaatje in me gemaakt had toen men dacht dat ik vals was, dat maakt niets uit wanneer men dat niet is! Het is belangrijk vol te houden, na verloop van tijd komt alles terecht! Daar ben ik nu van overtuigd!" zei de stuiver.

De dwerg van het circus was overleden, en de directeur van het circus was op zoek naar een vervanger. Er meldden zich geen **kandidaten**, en de directeur werd langzaamaan heel wanhopig, en dus verhoogde hij het aangeboden loon aanmerkelijk toen hij de job opnieuw **bekendmaakte**.

Ten slotte rinkelde de telefoon, en een hoge stem zei:

– Ik ben een dwerg, **nauwelijks** 60 centimeter, en ik ben geïnteresseerd in de job. Wanneer kan ik langskomen?

– Hoe eerder, hoe liever, zie de directeur enthousiast.

Een uur later werd er op zijn deur geklopt.

– Kom binnen, zei de directeur.

– Lukt me niet, zei dezelfde stem. – Ik kan niet bij de deurklink.

Direktøren åpnet forventningsfullt, og der sto den minste dvergen han **noensinne** hadde sett, men en frakk som gikk fra halsen og ned til føttene.

– Fantastisk, jublet direktøren. – Jeg har aldri sett noe mindre!

Den lille mannen vred seg forlegent:

– Det er en liten hake ved dette...
– Og det er?

Dvergen knappet opp frakken og avslørte fenomenet:

– Ser du? Jeg står på skuldrene til bror min.

– Pokker, fnyste direktøren. – Jeg visste det måtte være **juks!**

Vol verwachting opende de directeur de deur, en daar stond de kleinste dwerg die hij **ooit** had gezien, van top tot teen gekleed in een jas.

– Fantastisch, jubelde de directeur.
– Kleiner heb ik nog nooit gezien!

De kleine man leek niet echt op zijn gemak en zei verlegen:

– Er is wel een probleempje...
– En dat is?

De dwerg knoopte de jas los en toonde wat er aan de hand was:

– Ziet U? Ik sta op de schouders van mijn broer.

– Verdomme, voer de directeur uit. – Ik wist dat er **bedrog** in het spel moest zijn!

EINSTEIN

Da Albert Einstein turnerte på det "verste", lengtet han tilbake til laboratoriet og **forsker gjerningen**.

En kveld da han satt i **baksetet** i bilen på vei til nok et foredrag, fortalte han sin sjåfør, som **forresten** liknet ganske mye på sin arbeidsgiver, at han var i ferd med å gå **lei** av all foredragsvirksomheten.

– Jeg har en idé, sjef. Jeg har hørt talen din så mange ganger nå at jeg vedder på at jeg kunne ha holdt den for deg, sa sjåføren.

Einstein **humret** godt og høyt.

– Ja, hvorfor ikke – la oss gjøre det!

Toen Albert Einstein aan een drukke voordrachtsreis bezig was had hij heimwee naar het laboratorium en de **research**.

Op een avond, toen hij op de **achterbank** van de auto zat op weg naar nog een lezing, vertelde hij zijn chauffeur, die **overigens** erg leek op zijn werkgever, dat hij al het geven van voordrachten **beu** begon te worden.

– Ik heb een idee, chef. Ik heb uw toespraak nu zo dikwijls gehoord dat ik er wil om wedden dat ik hem in uw plaats zou kunnen houden, zei de chauffeur.

Einstein **grinnikte** dat het een lust was.

– Ja, waarom niet. – Laten we het eens

Da de senere ankom til **velkomstmiddagen**, overtok Einstein sjåførens lue og jakke, de gikk inn i huset, og Einstein satte seg helt **bakerst** i rommet.

Sjåføren ga så en perfekt presentasjon av Einsteins foredrag, og fulgte opp med å besvare noen spørsmål fra tilhørerne.

Alt gikk som smurt.

Så tok en pompøs professor ordet. Han stilte et ekstremt esoterisk spørsmål, lett krydret med diverse **digresjoner**, åpenbart bare for å understreke for resten av forsamlingen at han på ingen måte var en novise på **området**.

Uten å **blunke**, svarte sjåføren kjapt, – Svaret på det spørsmålet er så enkelt at det vil jeg overlate til min sjåfør, som sitter på bakerste benk, å **besvare** for meg.

proberen.

Toen ze daarna aankwamen voor het **welkomstdiner**, nam Einstein de pet en de jas van de chauffeur over, ze gingen het huis binnen, en Einstein nam helemaal **achteraan** in de zaal plaats.

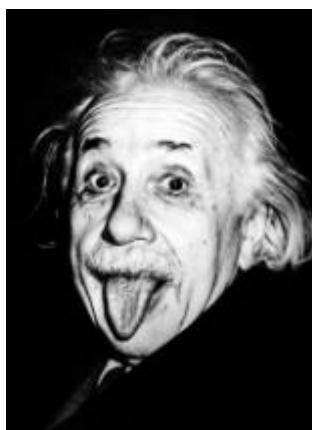
De chauffeur gaf dan een perfecte weergave van Einsteins lezing, en ging daarna verder met het beantwoorden van een aantal vragen van de toehoorders.

Alles ging als gesmeerd.

Dan nam een gewichtige professor het woord. Hij stelde een extreem esoterische vraag, licht gekruid met verschillende **uitweidingen**, overduidelijk alleen om voor de rest van de vergadering te onderstrepen dat hij allesbehalve een nieuweling op **het terrein** was.

Zonder **met zijn ogen** te **knippen**, antwoordde de chauffeur vlug:

– Het antwoord op die vraag is zo eenvoudig dat ik het aan mijn chauffeur, die op de achterste rij zit, overlaat om deze vraag voor mij te **beantwoorden**.

DEN GAMLE OG HAVET (MONA KOLLERØS)

Den gamle mannen satt i stolen sin. Gjennom de skitne vinduene kunne han **skimte** havet langt der ute. Bølgene brøt sakte innover land, igjen og igjen. Stranda lå **øde** og ventet på høsten. En måke passerte med rolige vingslag.

En **pjuskete** hund stablet seg opp på de giktbrudne bena sine. Den **stavret** seg mot stolen og kravlet opp på fanget til den gamle. Der krøllet den seg sammen til en ball, mens mannen strøk den sakte over hodet.

Fottrinn nærmet seg. Det **banket** på ei dør, som rett etter åpnet seg med en knakende lyd. Sara stod foran den gamle. Sara med det gnistrende røde håret. Hun betraktet mannen smilende med de grønne øynene sine. Den blå sommerkjolen formet seg mykt rundt ungdommen hennes.

Den gamle måtte **svelge**. Han **mintes** en annen tid og ei annen ungjente, også med rødt hår og **tindrende** øyne. Han så et bilde helt klart foran seg. Hun var **barbeint**, den blå kjolen flagret i sensommerbrisen, og det kopperrøde håret stod som en sky rundt hodet hennes. Hun løp nedover en **frodig** gressbakke og lo mot han mens hun nærmet seg.

"Hva tenkte du på?" spurte Sara plutselig. Den gamle mumlet noe til svar. "Jeg har med varer til deg," sa hun, "og jeg skal hente ved i skuret og **tenne opp**. Det begynner å bli **kjølig** her hos deg."

Den gamle nikket. Han **løftet** hånden og

De oude man zat in zijn stoel. Door de vuile ruiten kon hij in de verte de zee **ontwaren**. De golven braken langzaam tegen het land, steeds weer. Het strand lag er **verlaten** bij en wachtte op de herfst. Een meeuw passeerde met rustige vleugelslagen.

Een **haveloze** hond met door jicht geteisterde poten kwam overeind. Hij **wankelde** naar de stoel en klauterde op de schoot van de oude man. Daar rolde hij zich samen tot een bal terwijl de man hem zachtjes over de kop streelde.

Voetstappen kwamen dichterbij. Er werd op een deur **geklopt**, die direct daarna krakend openging. Sara stond voor de oude man. Sara met het fonkelende rode haar. Ze keek de man glimlachend aan met haar groene ogen. De blauwe zomerjurk hing soepel rond haar jonge lichaam.

De oude man moest **slikken**. Hij **herinnerde zich** een andere tijd en een ander jong meisje, ook met rood haar en **schitterende** ogen. Hij zag heel duidelijk een beeld voor zich. Ze was **blootsvoets**, de blauwe jurk wapperde in de laatzomerse bries en het koperrode haar stond als een wolk rond haar hoofd. Ze kwam van een **weelderig begroeide** grasheuvel afgelopen en lachte naar hem terwijl ze dichterbij kwam.

"Waar dacht je aan?" vroeg Sara plots. De oude man mompelde iets als antwoord. "Ik heb je inkopen gedaan," zei ze, "en ik ga hout halen in de schuur en het **vuur aanmaken**. Het begint hier **frisjes** te worden in de kamer."

De oude man knikte. Hij **tilde** zijn hand **op**

strøk hunden over ryggen.

Nede på stranden kunne han se en **skikkelse**. Den beveget seg sakte. En måke **slo seg ned** på skuret mellom huset og havet. Skikkelsen snudde seg og ble **stadig** større. Mannen kunne skimte en blå kledning da den nærmet seg huset.

"Skal jeg smøre noen **smørbrød**?" spurte Sara, mens hun **betraktet** mannen vennlig. "Kanskje det," svarte han.

Det knaket i huset med ett. Vinden tok et kraftig tak i det røde håret til kvinnen som snart nådde huset. En måke fløy over hodet hennes, tok en **sving** og landet utenfor vinduet.

"Her er maten," sa Sara. "Bestefar, sover du?" Sara ble stående med **brettet** i hånden. Den gamle hadde et smil om munnen. Øynene stirret utover mot havet.

en strelde de hond over diens rug.

Beneden op het strand kon hij een **gedaante** onderscheiden. Ze bewoog zich langzaam. Een meeuw **ging** op de schuur tussen het huis en de zee **zitten**. De gedaante maakte rechtsomkeert en werd **steeds** groter. Toen ze het huis naderde zag de man dat ze blauwe kleren aanhad.

"Zal ik een paar **boterhammen** smeren?" vroeg Sara, terwijl ze de man vriendelijk **aankeek**. "Dat is misschien geen slecht idee," antwoordde hij.

Plots kraakte het in het huis. De wind woei ruw door het rode haar van de vrouw, die nu het huis naderde. Een meeuw vloog over haar hoofd, maakte een **bocht** en streek aan de andere kant van het raam neer.

"Hier is je eten," zei Sara. "Slaap je, grootvader?" Sara bleef met **het dienblad** in de handen staan. De oude man had een glimlach rond de mond. Zijn ogen staarden naar buiten naar de zee.

SLAGET PÅ STIKLESTAD

Olav II (Haraldsson) den hellige (ca. 995 – bij Stiklestad, nabij Trondheim, 29 juli 1030) stamde af van Harald Hårfarge, die Noorwegen tot één koninkrijk verenigd had. Olav was koning van 1016 tot 1028. Hij wilde de Noorse eenheid verstevigen en het christendom invoeren – zelf had hij zich in 1010 tot dat christendom bekeerd. Zijn strenge optreden bezorgde hem (vooral onder de adel) veel vijanden, zodat hij in 1028 naar Rusland moest uitwijken. Twee jaar later kwam hij terug, maar sneuvelde in de Slag bij Stiklestad. Kort na zijn dood werd hij al als heilige vereerd. Later werd hij de patroonheilige van Noorwegen.

De IJslandse dichter Snorri Sturlason (1178-1241) schreef over Olav den hellige in zijn verzameling koningssaga's Heimskringla. Daarin wordt Olav aanvankelijk beschreven als een ruwe Vikingheld, en later, na zijn dood, als een heilige wonderen kon verrichten. Wat hier volgt is een vereenvoudigde versie van Snorri's relaas van de veldslag bij Stiklestad.

Da kong Olav hadde stilt opp **hæren** sin, snakket han til mennene. Han sa at de måtte gå dristig fram.

"Vi har en stor og god hær" sa han, "og dette vil jeg dere skal vite: jeg flykter ikke fra denne kampen; enten skal jeg **seire** over bøndene eller falle i slaget. Men om jeg får noe å si etter kampen, da skal jeg lønne hver av dere etter fortjeneste, og etter hvordan hver går fram i kampen. Om vi seirer, da blir det nok både av land og rikdom som kan deles mellom dere. Vi kommer til å seire om vi handler fort, men det vil falle oss tungt dersom vi kjemper til vi blir trette.

Da kongen sluttet talen, kom folk med høye tilrop til ham og **egget** hverandre **opp**.

Tord Folesson bar kong Olavs merke.

Kong Olav hadde en forgylt hjelm på hodet og et hvitt **skjold**, der det hellige kors var innlagt med **gull**. I den ene hånden hadde han den øksa som nå står i Kristkirken ved alteret. Ved **beltet** hadde han det sverdet som heter Neite. Det var et veldig skarpt sverd, og håndtaket var omviklet med gull. Han hadde en rustning av metallringer.

Da kong Olav hadde stilt opp hæren, hadde bøndehæren ennå ikke kommet. Kongen sa at hæren skulle hvile. Kong Olav og hele hæren hans seg satte seg ned. **Søvnen** kom over ham, og han sov en **stund**.

Da de så bøndehæren vekket Finn Arnesson kongen og sa til ham at bøndene kom imot dem. Da kongen **våknet**, sa han:

Toen koning Olav zijn **leger** opgesteld had sprak hij zijn mannen toe. Hij zei dat ze vermetel te werk moesten gaan.

"We hebben een groot en goed leger," zei hij, "en ik wil dat jullie dit weten; ofwel zal ik **zegevieren** over de boeren ofwel sneuvelen. Maar als ik jullie na de slag toespreek, dan zal ik ieder van jullie naar verdienste belonen en naar ieders houding tijdens de strijd. Als we zegevieren, dan zal er zeker genoeg land en rijkdom zijn om onder jullie te verdelen. Als we snel te werk gaan zullen we zegevieren, maar als we moeten vechten tot we moe worden, zal het zwaar worden.

Toen de koning zijn toespraak beëindigde juichte het volk hem toe en **hitsten** ze elkaar **op**.

Tord Folesson droeg de koninklijke standaard.

Op zijn hoofd droeg koning Olav een vergulde helm en hij had een wit **schild** in zijn hand met daarop een met goud ingelegd heilig kruis. In zijn ene hand had hij de bijl die nu in de Christuskerk bij het altaar staat. Aan zijn **gordel** hing het zwaard dat Neite heet. Het was een enorm scherp zwaard en het handvat was met goud belegd. Hij droeg een harnas van metalen ringen.

Toen koning Olav het leger opgesteld had was het leger der boeren nog niet gearriveerd. De koning beval het leger rust te nemen. De koning en heel zijn leger vlijden zich neer. De **slaap** overviel hem, en hij sliep een **poos**.

Toen ze het leger der boeren opmerkten, wekte Finn Arnesson de koning en zei hem dat de boeren op hen af kwamen. Toen de

"Hvorfor vekket du meg, Finn, og lot meg ikke få drømme ferdig?"

Da sa Finn: "Hva drømte du da, konge, siden du syntes det var så ille du ikke fikk våkne av deg selv?"

Da sa kongen hva han hadde drømt. Han syntes han så en høy **stige** og gikk oppover den opp i lufta så langt at himmelen åpnet seg. "Jeg var kommet på det øverste trinnet," sa han, "da du vekket meg."

Finn svarte: "Jeg synes ikke denne drømmen er så god som du visst **synes**. Jeg tror drømmen **varsler** at du skal dø, dersom det da var noe annet enn søvnørske som kom over deg."

Det var vakkert vær, og sola skinte fra klar himmel. Men da slaget begynte, la det seg en rød sky over himmelen og over sola, og før slaget var slutt, var det mørkt som natten.

Kongens hær befant seg på en bakketopp, og mennene hans stupte seg **nedover** mot bondehæren. Da var mye av bondehæren ferdig til å flykte, men lendmennene og huskarene deres stod fast, og det ble en hard strid.

Bondehæren gikk fram fra alle kanter. De **hogg**, stakk med spyd, skjøt piler og kastet stein. Det ble snart en blodig kamp, og det falt mange folk på begge sider. I dette første angrepet falt Arnljot Gjelline, Gaukatore og Avrafaste og hele følget deres, men hver av dem hadde drept en mann eller to før de falt, og noen hadde

koning **wakker werd** zei hij: "Waarom heb je me wakker gemaakt, Finn, en niet gewacht tot mijn droom afgelopen was?"

Toen zei Finn: "Wat droomde je dan, koning, waarom vond je het zo erg dat je niet vanzelf wakker werd?"

Toen vertelde de koning wat hij gedroomd had. Hij dacht dat hij een lange **ladder** zag en daarop zo hoog de lucht in ging dat de hemel zich opende. "Ik stond op de bovenste trede," zei hij, "toen jij me wekte."

Finn antwoordde: "Ik denk niet dat die droom zo positief is als jij wel **denkt**. Ik denk dat de droom je dood **voorspelt**, behalve wanneer je met een koortsdroom te maken had."

Het was mooi weer, en de zon scheen in een heldere hemel. Maar toen de slag begon kwam er een rode wolk over de hemel en over de zon, en voor de strijd gestreden was heerste er een nachtelijke duisternis.

Het leger van de koning bevond zich op een heuveltop, en zijn manschappen stormden **naar beneden** naar het leger der boeren toe. Een groot deel van het boerenleger stond op het punt op de vlucht te slaan, maar de leenmannen en hun volgelingen stonden pal, en het werd een harde strijd.

Het leger der boeren kwam van alle kanten aangestormd. Ze **hieuwen**, staken met speren, schoten pijlen af en wierpen stenen. Het werd alras een bloedige strijd, en er sneuvelen velen aan beide kanten. Tijdens de eerste aanval sneuvelen Arnljot Gjelline, Gaukatore en Avrafaste en hun hele gevolg, maar ieder van hen had één of

drept flere.

Kongen bad Tord bære merket framover. Kongen og de best rustete mennene i hæren hans fulgte. Da bøndene fikk se kong Olav i ansiktet, ble de redde og forvirret.

Nå ble det en veldig strid. Kongen selv gikk hardt fram i nærkamp. Han kjempet dristig og modig. Han hogg til lendmannen Torgeir fra Kvistad og da Torgeir falt, sa kongen: "Ble det ikke sant som jeg sa deg, Torgeir, at du ikke ville seire når vi to møttes?"

Da ble Tord, som bar kong Olavs merke, dødelig såret. Han falt der under merket. Da falt Torfinn Munn og Gissur Gullbrå også. To menn hadde gått på Gissur, men han drepte den ene og såret den andre før han falt.

Da gikk det slik som før fortalt, at himmelen var klar, men sola **ble borte**, og det ble mørkt.

Kalv og Olav het to av **slaktingene** til Kalv Arnesson. De stod på den ene siden av ham. Det var store, kjekke karer. Kalv var sønn til Arnfinn Armodsson og brorsønn til Arne Armodsson. På den andre siden av Kalv Arnesson stod Tore Hund.

Kong Olav hogg til Tore Hund. Sverdet bet ikke, men det så ut som det røk noe støv opp fra Tores kufte. Tore hogg til kongen, og de skiftet noen hogg med hverandre, men sverdet til kongen beit ikke når det kom på Tores kofte. Men Tore ble

twee mannen gedood voor ze zelf stierven en enkelen hadden er verschillende gedood.

De koning droeg Tor op de standaard naar voren te dragen. De koning en de best uitgeruste mannen van zijn leger volgden. Toen de boeren oog in oog stonden met koning Olav werden ze bang en verward.

Nu barstte de strijd volop los. De koning zelf nam onvermoeibaar deel aan de strijd van man tot man. Hij vocht vermetel en moedig. Hij hieuw met zijn zwaard naar leenman Torgeir uit Kvistad en toen Torgeir dood neerviel zei de koning: "Sprak ik niet de waarheid, Torgeir, toen ik zei dat jij niet zou zegevieren wanneer wij twee elkaar ontmoetten?"

Toen liep Tord, die de koninklijke standaard droeg, een dodelijke wond op. Hij sneuvelde daar onder de standaard. Toen sneuvelde ook Torfinn Munn en Gissur Gullbrå. Twee mannen hadden Gissur aangevallen maar hij doodde de ene en verwondde de andere voor hij stierf.

Toen gebeurde wat al vermeld is: de hemel was klaar, maar de zon **verdween** en het werd duister.

Kalv en Olav heetten twee van Kalv Arnessons **verwanten**. Ze stonden naast hem. Het waren grote, moedige kerels. Kalv was de zoon van Arnfinn Armodsson en de neef van Arne Armodsson. Aan zijn andere zijde stond Tore Hund.

Koning Olav sloeg met zijn zwaard naar Tore Hund. Het zwaard verwondde hem niet, maar het leek alsof er wat stof uit Tores jak omhoogkwam. Tore hieuw naar de koning en ze wisselden een aantal slagen uit, maar het zwaard van de koning

likevel såret på hånden.

Kongen sa til Bjørn, som var føreren for kongens livvakt: "Slå du hunden som jern ikke biter på!" Bjørn slo med hammeren. Hogget kom i **akselen** på Tore. Det var et kraftig hogg, og Tore **sjanglet** under det. Da stakk Tore Hund til Bjørn med spydet, traff ham i **livet** og drepte ham. Tore sa da: "Slik spidder vi bjørnene."

I det samme vendte kongen seg mot Kalv og slektingene hans, og Kalvs slektinger såret ham dødelig. Torstein Knarresmed hogg til kong Olav med øksa, og det hogget kom i venstre beinet ovenfor **kneet**.

Da kongen fikk det såret, lente han seg opp til en stein og **kastet** sverdet og bad Gud om hjelp. Nå stakk Tore Hund til ham med spydet. Stikket gikk gjennom brynja og inn i magen. Da hogg Kalv til ham, og såret ham i halsen.

Olav faller på slagmarken. Tegnet for den illustrerte Snorreutgaven av Halfdan Egedius.

geraakte niet door Tores jak heen. Wel werd Tore aan zijn hand gewond.

De koning zei tegen Bjørn, die de aanvoerder van de koninklijke lijfwacht was: "Dood jij de hond waarop ijzer geen vat heeft!" Bjørn sloeg met zijn bijl. De slag trof Tore in de **schouder** en Tore **wankelde** eronder. Toen haalde Tore Hund met zijn speer uit naar Bjørn, raakte hem in het **middel** en doodde hem. Toen zei Tore: "Op deze manier doorboren we de beren."

Op hetzelfde ogenblik viel de koning Kalv en diens verwanten aan, en de verwanten van Kalv verwondden hem dodelijk. Torstein Knarresmed viel koning Olav aan met een bijl, en de slag trof hem in het linkerbeen boven de **knie**.

De gewonde koning zocht steun bij een rots, **gooide** zijn zwaard **weg** en smeekte God om hulp. Nu verwondde Tore Hund hem met een speer. De stoot doorboorde de maliënkolder en trof hem in de buik. Toen viel Kalv hem aan en verwondde hem in de hals.

Olav sneuvelt op het slagveld. Tekening van Halfdan Egedius voor de geïllustreerde Snorre-uitgave

Disse tre sårene var det kong Olav døde av. Etter hans fall falt også nesten hele den flokken som hadde gått fram sammen med kongen.

Het waren deze drie wonden die koning Olav fataal werden. Na zijn dood sneuvelde ook bijna de hele groep die samen met de koning naar voren getrokken was.

DET TAUSE PARET

is een Arabisch sprookje

Det var en gang en ung mann som folk sa var så **bakvendt** som en geitebukk, og en ung kvinne de sa var **stri** som et esel, og selvsagt greide disse to å forelske seg i hverandre og bli gift. Etter bryllupet holdt de en **storveies** fest i sitt nye hus som **varte** hele dagen.

Er was eens een jonge man van wie de mensen zeiden dat hij zo **averechts** was als een geitenbok, en een jonge vrouw van wie gezegd werd dat ze even **tegendraads** was als een ezel, en natuurlijk slaagden deze twee erin om op elkaar verliefd te worden en te trouwen. Na de bruiloft hielden ze in hun nieuwe huis een **schitterend** feest dat een hele dag **duurde**.

Men omsider kunne ikke alle vennene og slektningene **stappe i seg** mer, og en etter en gikk de hjem. Bruden og brudgommen falt sammen av utmattelse, og **skulle akkurat til å** ta av seg skoene og **slappe av** da mannen **la merke til** at den siste gjesten hadde glemt å lukke døra.

Maar ten slotte konden alle vrienden en verwanten **zich** niet verder **volproppen**, en één na één gingen ze naar huis. De bruid en de bruidegom waren doodmoe en **stonden op het punt** hun schoenen uit te trekken en te **relaxen** toen de echtgenoot **bemerkte** dat de laatste gast vergeten had de deur te sluiten.

"Skatten min," sa han, "vil du gå og lukke døra? Det **trekker**."

"Schat van mij," zei hij, "wil je de deur sluiten? Het **tocht**."

"Hvorfor skulle jeg lukke den?" **gjespet** kona. "Nå som jeg har vært på beina i hele dag, og akkurat har satt meg. Lukk den, du."

"Waarom zou ik ze sluiten?" **geeuwde** zijn vrouw. "Nu ik de hele dag op de been ben geweest en net neerzit. Sluit jij ze maar."

"Å, er det sånn det skal bli?" **glefset** mannen. "Ikke før har du fått ring på fingeren, før du blir **lat** og giddeløs."

"O, wordt dat de toekomst? " **beet** de echtgenoot. "Je hebt nog maar net een ring rond je vinger en je wordt al **lui** en vadsig."

"Hvordan våger du!" ropte bruden. "Vi har ikke vært **gift** en dag en gang, og du slenger allerede **spitord** til meg og kommanderer

"Hoe durf je!" riep de bruid. "We zijn nog geen dag **getrouwd**, en je slingert me al **hatelijkheden** naar het hoofd en wilt de

meg rundt! Jeg skulle vel tenkt det var slik en mann du ville bli!"

"**Mas**, mas, mas," **knurret** mannen. "Må jeg høre på deg syte i all evighet?" "Og må jeg **støtt** høre på den klagingen og kjeftingen din?" svarte kona.

baas spelen! Ik had wel kunnen vermoeden dat je dat soort man zou worden!"

"**Gezeur**, gezeur, gezeur, " **bromde** de man. "Moet ik de hele tijd naar je geklaag luisteren?" "En moet ik **voortdurend** je geklaag en gescheld aanhoren?" antwoordde zijn vrouw.

Der satt de så og **glodde** på hverandre i fulle fem minutter, men så fikk kona en idé.

"Vennen min," sa hun, "ingen av oss vil lukke døra, og begge er **lei** av å høre stemmen til den andre. Så jeg foreslår at vi kappes om det. Den første som sier noe, må reise seg og lukke døra."

"Det er den beste ideen jeg har hørt i hele dag," sa mannen. "Vi begynner **straks**."

Og dermed satte de seg vel til rette, ansikt til ansikt i hver sin stol, og siden smalt det ikke ordet i dem.

Vijf hele minuten zaten ze elkaar aan te **staren**, maar toen kreeg de vrouw een idee.

"Vriend van mij," zei ze, "geen van ons beiden wil de deur sluiten, en we zijn het allebei **beu** de stem van de ander te horen. Ik stel dus voor dat we er een wedstrijd van maken. De eerste die iets zegt moet opstaan en de deur sluiten."

"Dat is het beste idee dat ik vandaag gehoord heb," zei de echtgenoot. "We beginnen **direct**."

En met deze woorden maakten ze het zich gemakkelijk, recht tegenover elkaar ieder op zijn stoel, en brachten geen woord meer uit.

De hadde vel sittet slik en to timers tid, da et par **tyver** med en dragkjerre gikk forbi og la merke til den åpne døra. De **smøg** seg inn i huset, som virket øde og forlatt, og **tok til å** stjele alt de kunne få fingrene om. Bord og stoler stjal de, tok **maleriene** ned av veggene, rullet sammen gulvteppene. De to **nygifte** satt og de satt, og ikke et ord eller en bevegelse kom det fra dem.

"Det er ikke til å tro," tenkte mannen. "De stjeler alt vi **eier**, og hun sier ikke en lyd!"

"Hvorfor roper han ikke om hjelp?" tenkte kona. "Har han bare tenkt å sitte der **mens** de stjeler alt de vil?"

Til slutt ble tyvene var de to **tause**, **urørlige skikkelsene**, og ettersom de tok dem for **voksfigurer**, plukket de av dem alt de hadde, **smykker**, ur og **lommebøker**.

Men verken fra mannen eller kona kom det en lyd.

Tyvene **stakk av gårde** med tyvegodset, og de nygifte ble sittende der de satt, hele natta til ende.

Ze hadden zo wel een uur of twee gezeten toen er twee **dieven** met een handkar voorbijliepen en de openstaande deur opmerkten. Ze **slopen** het huis, dat eenzaam en verlaten leek, binnen en **begonnen** alles waar ze hun handen op konden leggen te stelen. Tafels en stoelen stalen ze, namen **de schilderijen** van de muren, rolden de vloertapijten op. De twee **pasgehuwden** bleven onbeweeglijk zitten waar ze zaten en zeiden geen woord.

"Het is niet te geloven," dacht de echtgenoot. "Ze stelen alles wat we **bezitten** en zij geeft geen kik!"

"Waarom roept hij niet om hulp?" dacht zijn vrouw. "Is hij gewoon van plan om hier te blijven zitten **terwijl** ze alles stelen waar ze zin in hebben?"

Ten slotte merkten de dieven de twee **zwijgzame, onbeweeglijke gedaantes** op en aangezien ze dachten dat het **wassen beelden** waren namen ze hen alles af wat ze bij zich hadden, **sieraden**, horloges en **portefeuilles**.

Maar de man noch zijn vrouw gaven een kik.

De **dieven gingen ervandoor** met het gestolen goed en de pasgehuwden bleven de hele nacht zitten waar ze zaten.

Om morgenen kom en politimann forbi. Han la merke til den åpne døra og stakk hodet inn for å se om alt var som det skulle. Men ikke han heller fikk et ord ut av det tause paret.

"Hør nå her!" brølte han. "Det er politiet! Hvem er dere? Er det deres hus? Hvor har dere gjort av alle møblene?" Fremdeles ikke svar, og så løftet han hånda for å gi mannen en **lusing**.

Men da spratt kona opp. "Ikke prøv deg!" skrek hun. "Det er min nygifte mann, og **rører** du ham med en finger, så skal du få med meg å gjøre!"

"Jeg vant! ropte mannen og klappet i hendene. "Nå kan du gå og lukke døra."

's Morgens kwam er een politiemann voorbij. Hij zag de openstaande deur en stak zijn hoofd naar binnen om te kijken of alles was zoals het moest zijn. Maar ook hij kreeg geen woord uit het zwijgzame koppel.

"Luister nu es!" brulde hij. "Politie! Wie zijn jullie? Is dit jullie huis? Wat hebben jullie met alle meubelen gedaan?" Nog altijd geen antwoord en toen hief hij zijn hand op om de man een **oorveeg** te geven.

Maar toen sprong zijn vrouw op: "Waag het niet!" schreeuwde ze. "Dat is de man met wie ik pas getrouwd ben en als je hem met een vinger **aanraakt** dan zal je met mij te maken krijgen!"

"Ik heb gewonnen!" riep de man en klapte in de handen. "Ga jij nu maar de deur sluiten."

ÆSOPS FABLER

Gårdshunden og ulven

De boerderijbond en de wolf

En mager, sulten ulv møtte en tykk og **velfødd** gårdshund en måneskinnsnatt da de begge to var ute og gikk.

Een magere, hongerige wolf ontmoette op een maanverlichte nacht een dikke en **weldoorvoede** boerderijhond toen ze allebei op wandel waren.

"Hvordan kan det ha seg at du ser så godt

"Hoe is het mogelijk dat je er zo goed

ut?" spurte ulven. "Du har visst godt av maten, du, men jeg **lever på sultegrensen** stött, enda jeg strever alt jeg kan."

"Nå, hvis du vil ha sånn mat som jeg får, da trenger du bare gjøre sånt arbeide som jeg, da," svarte hunden.

"Hva er det for arbeide?" spurte ulven **ivrig**, han så for seg noen riktig velsmakende margben.

"Det er bare å **passé huset** og holde tyvene borte om natten!"

"Når kan jeg begynne?" spurte ulven. "Jeg har fått nok av å leve i skogen i all slags vær, og **bytter** det gjerne med å ligge **lunt** under et tak og få en stor tallerken mat når jeg er sulten."

"Bare bli med meg, du," sa hunden, og de **gav seg av sted** til huset. Som de gikk der ved siden av hverandre, la ulven merke til et slags **arr** i nakken til hunden.

"Hva er det du har der?" spurte han. "Det ser ut som noe av pelsen din er **slitt bort** i nakken."

"Å, det er ikke noe å snakke om!" svarte hunden kort.

"Jo, fortell meg det," sa ulven.

"Jeg sa jo at det ikke er noe å bry seg om," sa hunden. "Det kommer kanskje av halsbandet som **lenken** min er festet til, det **gnisser** litt av og til."

"Lenken din?" ropte ulven **forferdet**. "Mener du at du ikke er fri, og at du ikke

uitziet?" vroeg de wolf. "Jij hebt beslist genoeg te eten, maar ik heb **voortdurend honger**, ook al zwoeg ik zo hard ik kan."

"Nu, als je het soort eten wilt hebben dat ik krijg, dan moet je gewoon het soort werk doen dat ik doe," antwoordde de hond.

"Wat voor werk is dat?" vroeg de wolf **opgewonden**, hij zag al een aantal echt smakelijke mergpijpen voor zich.

"Alleen maar **het huis bewaken** en de dieven 's nachts uit de buurt houden!"

"Wanneer kan ik beginnen?" vroeg de wolf. "Ik heb er genoeg van om in alle soorten weer in het woud te leven en **ruil** dat graag voor **behaaglijk** onder een dak liggen en een groot bord eten krijgen wanneer ik honger heb."

"Volg me maar," zei de hond, en ze **begaven zich op weg** naar het huis. Toen ze daar naast elkaar liepen, bemerkte de wolf een soort **litteken** in de hond z'n nek.

"Wat heb je daar?" vroeg hij. "Het lijkt alsof een stuk van je pels in je nek **weggesleten** is."

"Och, dat is de moeite van het vermelden niet waard!" antwoordde de hond kort.

"Vertel het me toch maar," zei de wolf.

"Ik zei toch dat het niks is om je zorgen over te maken," zei de hond. "Het komt misschien van **de halsband** waaraan mijn ketting bevestigd is, die **wrijft** af en toe een beetje."

"Je ketting," riep de wolf **ontzet**. "Bedoel je dat je niet vrij bent, en dat je niet komen en gaan kan zoals je wilt?"

kan komme og gå som du vil?"

"Nå, kanskje ikke akkurat som jeg vil," svarte hunden. "Du skjønner, de synes visst jeg er **litt vill av meg**, så jeg må stå bundet om dagen. Men om natten er jeg helt fri. Og herren i huset gir meg godbiter fra sin egen tallerken, og tjenerne gjør likedan, og jeg er så godt likt at... men **hva går det av deg?** Snur du alt?"

"Jeg må nok tilbake til skogen, jeg," sa ulven. "Du kan beholde dine **godbiter** og ditt varme tak for deg selv. Jeg vil heller ete en tørr **skorpe** og være fri enn tygge all verdens margben med hodet snørt i bånd og lenke."

Heller frihet og nød enn trelldom og brød.

"Nu ja, misschien niet echt zoals ik wil," antwoordde de hond. "Zie je, ze vinden wel dat ik een **beetje wild van aard** ben, dus moet ik overdag aan de ketting. Maar 's nachts ben ik helemaal vrij. En de heer des huizes geeft me lekkere hapjes van zijn eigen bord, en zijn bedienden doen hetzelfde, en ze vinden me allemaal aardig... **maar wat bezielt je?** Maak je rechtsomkeert?"

"Ik moet wel terug naar het woud," zei de wolf. "Hou die **lekkere hapjes** en dat warme dak voor jezelf. Ik eet liever een droge **korst** en ben liever vrij dan dat ik alle mergbeenderen van de wereld kan eten met m'n hoofd vastgesnoerd aan lijn en ketting.

Liever vrijheid en nood dan slavernij en brood.

Bymusa og landmusa

De stadsmuis en de plattelandsmuis

Det var en gang en liten landmus som **bodde** ute i en stor åker. Om somrene levde den av korn og brødsmuler fra matpakkene til **bøndene**. Når det ble kaldt gikk den inn på **bondegården** og fant kakebiter og brødsmuler og **ost** som **kokka** hadde mistet på kjøkkengulvet. Den gjemte all **maten** den fant inne i musehullet sitt til den hadde fått nok forråd til vinteren.

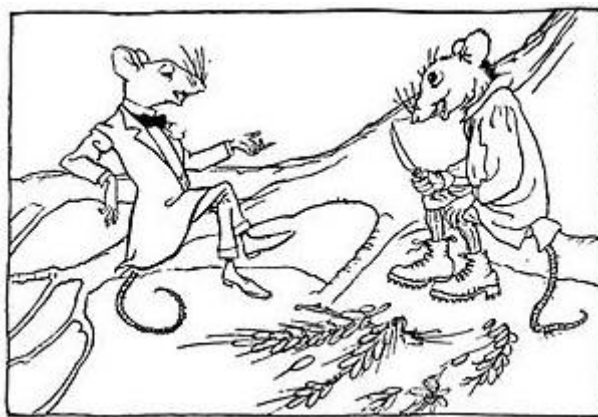
En vinterdag fikk den besøk av kusinen sin, den lille bymusa. Da de hadde snakket sammen **en stund**, tok landmusa gjesten sin med til forrådet sitt for å **vise** henne all

Er was eens een kleine plattelandsmuis die buiten op een grote akker **woonde**. 's Zomers leefde ze van koren en van broodkruimels uit de lunchpakketten van **de boeren**. Wanneer het koud werd nam ze haar intrek in **de hoeve** en vond stukjes koek en broodkruimels en **kaas** die de **kokkin** op de keukenvloer had laten vallen. Ze verborg al **het eten** dat ze vond in haar muizenhol tot ze genoeg voorraad had voor de winter.

Op een winterdag kreeg ze bezoek van haar nicht, de kleine stadsmuis. Toen ze **een tijdje** met elkaar gepraat hadden nam de plattelandsmuis haar gaste mee naar

maten hun hadde samlet. Stolt viste hun henne all osten og de **svære** haugene med brød og kakesmuler. Men da bymusa hadde spist middag, tørket hun bartene sine og sa; "Stakkars deg! Så det er slik du lever, på **tørre** rester i musehullet ditt. Bli med meg

haar voorraad om haar al het voedsel dat ze verzameld had te **tonen**. Trots toonde ze haar al de kaas en de **grote** hopen brood en stukjes koek. Maar toen de stadsmuis het souper verorberd had, veegde ze haar snorharen af en zij: "Sukkelaar die je bent! Zo leef je dus, van **droge** restjes in je

til byen så skal vi holde en riktig fest for deg."

Landmusa følte seg litt **skamfull** fordi hun ikke hadde bedre å by på så hun gikk med bymusa **uten** å si et **ord**.

Bymusa førte henne med seg til en stor **mursteinsbygning**, opp en fin trapp og inn i spisestuen. De rike folkene som **bodde** sammen med bymusa holdt nettopp på å spise middag, så de to små musene **gjemte seg** bak døren.

"Vær ganske stille," sa bymusa. "Når de går fra bordet kan vi forsyne oss med alle restene."

Øynene til landmusa ble større og større av det hun så. Hun hadde aldri sett så mye god mat i hele sitt liv. Så satt hun helt stille

muizenhol. Kom met me mee naar de stad en dan zullen we een echt feest voor je organiseren."

De plattelandsmuis voelde zich enigszins **beschaamd** omdat ze niets beters aan te bieden had en dus ging ze met de stadsmuis mee **zonder** een **woord** te zeggen.

De stadsmuis nam haar mee naar een groot **bakstenen gebouw**, [ze gingen] een mooie trap op en [kwamen] in de eetkamer. De rijke mensen die daar samen met de stadsmuis **woonden** waren net het avondmaal aan het verorberen, en de twee muisjes **verborgen zich** achter de deur.

"Wees heel stil" zei de stadsmuis.

"Wanneer ze van tafel gaan kunnen wij ons te goed doen aan alle restjes."

Wat de stadsmuis zag deed haar **ogen** groter en groter worden. Ze had haar hele leven nog nooit zoveel lekker eten gezien.

bak døren og ventet til hun hørte det skrape av føtter og stoler da folkene gikk fra bordet.

"Kom an" pep bymusa. Hun **kikket seg** godt til **høyre** og **venstre** og førte gjesten sin forsiktig **gjennom** rommet, opp på stolen, og fra stolen og opp på bordet.

Landmusa **kikket seg omkring** og så på alle de gode sakene som var **igjen** på bordet. Så **sukket** hun; "Dette er vidunderlig" sa hun og tok en stor bit av en **fet** ost. "Du lever som en prinsesse."

Hun hadde **akkurat** fått ostebiten i munnen da en katt plutselig **hoppet** opp på bordet og snerret imot henne. Etter katten kom kokken som ropte og **viftet** med en stor øse. Og etter kokken kom to hunder som **gjødde** rasende. Det ble et **fryktelig** spetakkel!!! Og midt i **levenet** som fulgte hoppet musene ned fra bordet og løp inn i musehullet.

"Vi venter til de har gått så går vi inn og **henter** mer" sa bymusa.

Men landmusa **hadde fått nok** av denne typen spetakkel og sa: "Vi venter til de har gått og så løper jeg hjem så **fort** jeg kan. Du kan gjerne ha all den fine maten for deg selv. **Jeg for min del** foretrekker de tørre smulene mine i det fredelige musehullet mitt fremfor den gode maten og det farlige livet ditt."

Ze zat heel stil achter de deur en wachtte tot ze het geschraap van voeten en stoelen hoorde toen de mensen van tafel gingen.

"Komaan" piepte de stadsmuis. Ze keek goed naar **rechts** en **links** en leidde haar gaste voorzichtig **door** de kamer, op de stoel, en van de stoel op de tafel.

De plattelandsmuis **keek om zich heen** en zag al de lekkere dingen die er nog op de tafel **over** waren. Dan **zuchtte** ze; "Dit is wonderbaar" zei ze en nam een groot stuk van een **vette** kaas. "Jij leeft als een prinses."

Net op het ogenblik dat ze het stukje kaas in haar mond gestoken had **sprong** er plots een kat op de tafel en hapte naar haar. Na de kat kwam de kok die brulde en met een grote lepel **zwaaide**. En na de kok kwamen twee honden die **woedend** blaften. Het was een **vreselijk** kabaal!!! En midden in **de herrie** die erop volgde sprongen de muizen van de tafel af en liepen ze het muizenhol in.

We wachten tot ze weg zijn en dan gaan we naar binnen en **halen** nog meer" zei de stadsmuis.

Maar de landmuis **had genoeg gekregen** van dit soort kabaal en zei: "We wachten tot ze weg zijn en dan ren ik zo **vlug** ik kan naar huis. Je mag gerust al dat fijne eten voor jezelf hebben. **Wat mij betreft, ik** verkies de droge kruimels in mijn vreedzame muizenhol boven jouw lekkere eten en gevaarlijke leven."

Ulven kommer! Ulven kommer!

De verklaring voor de Engelse uitdrukking "to cry wolf"

DET VAR ENGANG en gjetergutt som voktet **sauene** for folk i **landsbyen**. Hver morgen **samlet** han **sammen** sauene og drev dem ut på beite, hver kveld samlet han dem igjen, og drev dem tilbake til landsbyen.

Noen dager kunne det være fint der oppe i fjellskråningen, og tiden gikk fort, men andre dager **kjedet** han **seg**, og tiden falt lang, fordi han ikke hadde annet å gjøre enn å se på sauene som gikk der og gresset fra morgen til kveld.

En dag fant han på noe å more seg med: "Ulven kommer! Ulven kommer!" ropte han **av full hals**. "Det er en ulv som vil ta sauene!" Folk i landsbyen slapp alt de hadde i hendene og kom løpende alt de orket for å **jage bort** ulven. Men så var det jo ingen ulv; de fant bare gjetergutten som lo så tårene trillet da han fikk se de sinte, røde fjesene.

Gjetergutten prøvde det samme påfunnet både én gang til og flere ganger, og hver gang kom folkene opp fra landsbyen for å hjelpe ham mot ulven.

Men så, sent en vinterkveld, nettopp som gutten skulle til å samle sauene for hjemturen, kom ulven virkelig. Han merket det først på sauene, som **med ett** ble så urolige og gav seg til å breke. Og like etter kunne han **skimte** en lang, grå skygge som nærmet seg flokken gjennom halvmørket.

ER WAS EENS een herdersjongen die **de schapen** hoedde van de mensen van **het dorp**. Iedere morgen **verzamelde** hij de schapen en dreef ze naar de weide; iedere avond bracht hij ze weer bijeen en dreef ze terug naar het dorp.

Soms kon het aangenaam zijn daarboven op de berghelling, en ging de tijd snel voorbij, maar op andere dagen **verveelde** hij **zich**, en viel de tijd hem lang, want hij had niets anders te doen dan naar de schapen te kijken die daar van 's morgens tot 's avonds rondliepen en graasden.

Op zekere dag verzon hij iets dat hem wel vermakelijk leek: "De wolf komt eraan! De wolf komt eraan!" riep hij **uit volle borst**. "Er is hier een wolf die de schapen wil doden!" De mensen in het dorp lieten alles vallen wat ze in handen hadden en kwamen zo snel als ze maar konden aangelopen om de wolf te **verjagen**. Maar er bleek daar helemaal geen wolf te zijn; ze vonden enkel de herdersjongen bij wie de tranen van het lachen over de wangen rolden toen hij de boze, rode gezichten te zien kreeg.

De herdersjongen probeerde hetzelfde idee niet één maar nog verschillende keren uit, en iedere keer kwamen de mensen vanuit het dorp de berg op om hem te helpen met het verjagen van de wolf.

Maar dan, op een late winteravond, net op het ogenblik dat de jongen de schapen zou bijebrengen voor de tocht naar huis, was de wolf daar echt. Hij merkte het eerst aan de schapen, die **meteen** erg onrustig werden en begonnen te blaten. En vlak daarna kon hij een lange, grijze schaduw

Nå var gutten ordentlig redd, for ulven så stor og farlig ut, og han hadde bare gjeterstaven sin å **slåss** med.

Han begynte å rope så høyt han kunne: "Ulven kommer! Ulven kommer! Det er en ulv som vil ta sauene!" Men denne gang

ontwären die door het halfduister de kudde naderde. Nu was de jongen echt bang, want de wolf zag er groot en gevaarlijk uit, en hij had alleen zijn herdersstok om mee te **vechten**.

Hij begon zo hard hij kon te roepen: "De wolf komt eraan! De wolf komt eraan! Er is hier een wolf die de schapen wil doden."

kom det ingen folk løpende fra landsbyen for å hjelpe ham. En og annen så opp da de hørte ropene, men de fleste **ristet bare på hodet** og sa til hverandre: "Nei, den går ikke lenger! Han har narret oss med det der en gang for mye!" Før gutten klarte å hente hjelp, hadde ulven tatt hele saueflokken.

*Ingen vil tro en **løgnhals** – selv når han taler sant.*

Maar deze keer kwam er niemand uit het dorp aangelopen om hem te helpen. Er waren er een paar die opkeken toen ze de kreten hoorden, maar de meesten **schudden alleen maar het hoofd** en zeiden tegen mekaar: "Nee, daar trappen we niet meer in! Daar heeft hij ons een keer te veel mee voor de gek gehouden!" Vooraleer de jongen erin slaagde om hulp te halen, had de wolf de hele schaapskudde gedood.

*Niemand gelooft een **leugenaar** – zelfs niet wanneer hij de waarheid spreekt.*

Løven og musa

De leeuw en de muis

En løve som sov i sin **hule** ble vekket av en mus som løp over ansiktet hans. Løven ble sint, og **grep tak i** musa med poten sin og skulle til å drepe den.

Musa, som var **vettskremt**, ba løven om å spare livet hennes. "Vær så snill og la meg gå," gråt hun. "og en dag vil jeg **stå til tjeneste** for deg."

At et slikt **ubetydelig** dyr noen gang kunne gjøre noe for ham syntes løven var så morsomt at han lo høyt, og han lot musa gå.

Men musas sjanse kom.

En dag ble løven fanget i et nett som hadde blitt lagt der av noen jegere. Musa hørte og **kjente igjen** løvens brøl av sinne og løp mot han. Musa begynte med en gang å **gnage** over tauene med tennene sine, og klarte å befri løven.

"Der!" sa musa, "du **lo av meg** da jeg lovet å stå til tjeneste for deg, men nå ser du, **til og med** en mus kan hjelpe en løve."

Een leeuw die in zijn **hol** aan het slapen was, werd gewekt door een muis die over zijn gezicht liep. De leeuw werd boos, **greep** de muis met zijn poot **vast** en wou ze doden.

De muis, die **doodsbang** was, smeekte de leeuw om haar leven te sparen. "Laat me asjeblief gaan," huilde ze, "en op een dag zal ik je **helpen**."

Dat zo'n **onbeduidend** dier ooit iets voor hem zou kunnen doen leek de leeuw zo grappig dat hij luidop lachte, en hij liet de muis lopen.

Maar het moment van de muis kwam.

Op een dag werd de leeuw gevangen in een net dat een paar jagers daar gespannen hadden. De muis hoorde en **herkende** het woedende gebrul van de leeuw en rende naar hem toe. De muis begon dadelijk de touwen over te **knagen**, en het lukte haar de leeuw te bevrijden.

"**Voilà!**" zei de muis, "je **lachte me uit** toen ik zei dat ik je zou helpen, maar nu zie je dat **zelfs** een muis een leeuw kan helpen."

DIMMEDALEN

Het Dimmedal ligt in de provincie Hordaland.

Det er nå 30 år siden dette hendte...

Historien ble meg fortalt av mine foreldre som var på skitur i denne dalen. Med på

Dit gebeurde dertig jaar geleden

Dit verhaal hoorde ik van mijn ouders, die op skitocht in dat dal waren. Ook mee op

turen var et par tanter og mine **besteforeldre**.

De hadde gått noen timer på ski og skulle overnatte på en gammel gård.

De spiste **kveldsmaten** sin og skulle til å legge seg, men fant ut at de skulle ta inn skiene **i tilfelle** snø på natta. Døra ble låst og skiene lent godt opp mot den. Alle la seg på forskjellige rom **i første etasje**.

Utpå natta ble alle **brått** vekket av et forferdelig **leven** i gangen. Ytterdøra ble revet opp og skiene lå strødd overalt.

Tunge **støvler** gikk over gulvet og videre opp trappa til **annen etasje**. De stoppet på det innerste rommet. Så ble det stille.

Min far og farfar gikk etter for å se hva dette var. De fortalte at støvet lå tykt både i trappa og hele annen etasje da det **kun** var første etasje som var i bruk.

Det var ingen fotspor **hverken** i trappa **eller** oppe; kun deres egne. Det burde vel vært **våte** spor hvis noen hadde kommet inn utenfra.

De fant ingenting der oppe...

Ingen i **følget** sov noe mer den natta.... og de var raske med å dra så snart det ble lyst nok.

Da de kom ned til bygda snakket de med en lokal mann der. Han kunne fortelle at de

de tocht waren een paar tantes en mijn **grootouders**.

Ze hadden een paar uur geskied en zouden op een oude boerderij overnachten.

Ze verorberden hun **avondmaal** en stonden op het punt om naar bed gaan, toen ze vonden dat ze de ski's toch maar beter binnen haalden **voor het geval** dat het die nacht zou sneeuwen. De buitendeur werd op slot gedaan met de ski's er stevig tegenaan geplaatst. Iedereen zocht zijn kamer op de **benedenverdieping** op.

Later die nacht werden ze allemaal **plots** gewekt door een verschrikkelijk **lawaaï** op de gang. De buitendeur vloog open en de ski's werden in het rond gegooid.

Zware **laarzen** liepen over de vloer en verder de trap op naar de **eerste verdieping**. Ze hielden halt in de binnenste kamer. Toen werd het stil.

Mijn vader en grootvader gingen ernaar toe om te kijken wat er aan de hand was. Ze vertelden dat de trap en de hele eerste verdieping onder het stof lagen aangezien alleen de benedenverdieping werd gebruikt.

Er waren geen voetsporen, noch op de trap, noch boven; alleen die van henzelf. Er zouden natte sporen zichtbaar moeten zijn indien iemand van buiten naar binnen gekomen was.

Ze vonden niets daarboven.

Niemand van de groep deed nog een oog dicht die nacht... en zodra het licht werd vertrokken ze zo snel mogelijk.

Toen ze beneden in het dorp aankwamen praatten ze met een plaatselijke bewoner.

ikke var de eneste som hadde **opplevd** dette. En mann hadde visstnok skutt seg på loftet.

Hij wist te vertellen dat ze niet de enigen waren die zoiets beleefd hadden. Vermoedelijk had iemand zich ooit op de zolder met een geweer van het leven beroofd.

Pappa **grøsser** ennå ved tanken på denne turen og glemmer den aldri.

Vader huivert nog altijd wanneer hij aan die tocht denkt en zal ze nooit vergeten

MIN BARNDOMS JUL I 30 ÅRA

(Ruth Jacobsen)

Levanger is een stad in de provincie ("fylke") Nord-Trøndelag.

Svartsøndag was de laatste zondag voor Kerstmis. De naam verwijst naar de winterzonnestilstand (21 december) of naar het feit dat er op die zondag (in tegenstelling tot de rest van het jaar) wel gewerkt kon worden omdat alles in gereedheid gebracht moest worden voor Kerstmis.

De "nisse" zoals hij in deze tekst verschijnt heeft maar weinig te maken met de "nisse" uit de volkssprookjes. Hij is wel verwant (ook etymologisch) aan onze Sinterklaas.

Een "(jule)kurv" is een papieren kerstversiering:

"Gravenstein" is een Noord-Europese eetappel die in oktober geoogst wordt.

Jeg **vokste opp** på Levanger i Trøndelag. Vi **bodde** like utenfor byen midt i en lang **bakke**, som var en del av bygdeveien fra gårdene i bygda.

Ik **groeide** op in Levanger in Trøndelag. We **woonden** net buiten de stad midden op een lange **helling**, die deel uitmaakte van de gemeentelijke weg van de boerderijen in de streek.

I min barndoms vinter var det alltid snø. Fra bygda kom bøndene kjørende med hest og slede. Vi kunne høre dombjelleklangen **på lang vei**. I gatene sto hest og slede "parkert". Julehandelen var beskjedne, man **laget** julegaver til hverandre, å få ny lue og **votter** var storveis.

In de winters van mijn kinderjaren was er altijd sneeuw. Van het platteland kwamen de boeren met paard en slee aangereden. We konden het geklingel van de arrenbellen **van veraf** horen. In de straten stonden paard en slee "geparkeerd". Kerstinkopen waren bescheiden, men **maakte** zelf kerstgeschenken voor elkaar; een nieuwe muts en nieuwe **wanten** krijgen

Det var "Svartsøndan", siste søndagen før jul som virkelig fikk julefølelsen fram i oss barn, da hadde alle butikkene i byen juleutstilling i butikkvinduene sine. Den gang var **butikkvinduene** beskjedne, men de ryddet plass langt inne på gulvet foran vinduene.

"Svartsøndan" kl. 16.00 kunne man få se utstillingene. De var **utrolig** fantasifulle med vinterlige kulisser. Det var nisser i alle størrelser, stor nisse med **diger** sekk på ryggen full av fargerike pakker. På låve**gulvet** med høy omkring satt smånisser rundt et stort grøtfat med hver sin tresleiv, klare til å spise julegrøten.

Alle butikkene hadde sin egen vri. Vi gikk fra vindu til vindu og følte oss i en eventyrverden, vi så og så til øyet ble stor og **vått**.

På lillejulaften **pyntet** vi juletreet med girlander, kurver, engler laget av oss barn, men også fint dekorerte kuler, fugler av glass, norske flagg og **bomullsdotter** som illuderte snø. Det **luktet** jul i huset, smultbakst, ribbe, etc.

Julaften, etter at alle hadde pyntet seg, ble døren til **stuen** åpnet og vi fikk se treet med tente, levende lys. Under treet lå pakkene klare til utdeling. Det kilte i **magen** av forventning. Så gikk far bort til orglet og spilte "Jeg er så glad hver julekveld". Vi andre gikk rundt treet og sang alle de kjære julesangene våre.

was fantastisch.

Het was "Svartsøndagen", de laatste zondag voor Kerstmis, die het kerstgevoel bij ons kinderen echt deed ontwaken, dan hadden alle winkels in de stad kerstetalages. In die tijd waren de **etalages** bescheiden, maar er werd wel ruim plaats gemaakt op de vloer voor de ramen.

Op "Svartsøndagen" om vier uur kon men de uitstallingen bekijken. Ze waren **ongelooflijk** creatief met winterse decors. Er waren "nissen" in alle formaten, een grote nisse met een **hele grote** zak vol met kleurrijke pakjes op zijn rug. Op **de vloer** van de hooischoor zaten midden in het hooi kleine nissen rond een grote schotel pap; ze hadden allemaal een houten opscheplepel en stonden op het punt om van de kerstpap te eten.

De winkels hadden allemaal hun eigen aanpak. We liepen van raam naar raam en voelden ons in een sprookjeswereld, we keken en keken tot onze ogen groot en **vochtig** werden.

Op de avond van 23 december **versierden** we de kerstboom met guirlandes, papieren kerstversieringen, zelfgemaakte engelen, maar ook met mooi versierde kerstballen, glazen vogels, Noorse vlaggetjes en **katoenplukken** die als sneeuw fungeerden. Het **geurde naar** kerst in huis, reuzelgebak, varkensribbetjes, enz.

Op kerstavond, nadat iedereen zijn beste kleren had aangetrokken, werd de **woonkamer** geopend en kregen we de boom met aangestoken kaarsen te zien. Onder de boom lagen de pakjes klaar om uitgedeeld te worden. Wat er te gebeuren stond gaf ons kriebels in **de buik**. Dan liep vader naar het orgel en speelde "Iedere

På et bord i stuen sto et stort fat med **appelsiner** og **epler** – Gravenstein. Siden har Gravenstein vært juleplet for meg.

kerstavond ben ik zo blij". Alle andere aanwezigen liepen (hand in hand) rond de boom en we zongen al onze geliefde kerstliedjes.

Op een tafel in de woonkamer stond een grote schaal met **sinaasappels** en **appels** – Gravenstein. Sindsdien is Gravenstein voor mij altijd dé kerstappel geweest.

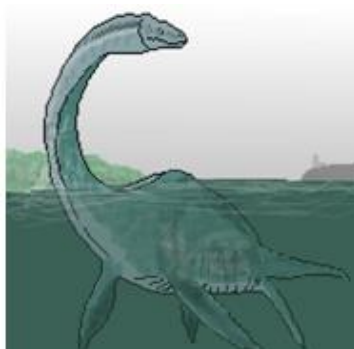
SJØORMEN I LOCH NESS

Mange har stått fram og sagt at de har sett sjøormen i den skotske **innsjøen** Loch Ness. Sjøormen, som kalles Nessie, skal være en **kjempestor** orm som ligner på en drake.

Historien om sjøormen gar 1500 år tilbake i tid. Det kan man se av tegninger som er **hogd** inn i stein. Den "moderne" sjøormen **dukket opp** i 1933. Et ektepar som kom kjørende hjemover en ettermiddag, skal ha sett et enormt dyr som beveget seg i vannet.

Er zijn er heel wat mensen die beweerd hebben dat ze de zeeslang van het Schotse **meer** Loch Ness gezien hebben. De zeeslang, die Nessie genoemd wordt, zou een **enorm grote** slang zijn die lijkt op een draak.

De geschiedenis van de zeeslang begint 1500 jaar geleden. Dat kan men afleiden uit tekeningen die toen in steen **gehouden** werden. De "moderne" zeeslang **dook op** in 1933. Een echtpaar dat op een namiddag naar huis reed zou een enorm dier gezien hebben dat zich in het water voortbewoog.

Historien ble snart kjent. Det ble **laget** en ny vei langs innsjøen, og man mente at sjøormen ble forstyrret av veibyggingen og kom opp til **overflaten**. Det **varte** ikke lenge før det ble utlovet en kjempestor **du sør** til den som klarte å fange monsteret.

Het verhaal geraakte snel bekend. Er werd een nieuwe weg langs het meer **aangelegd**, en men dacht dat de zeeslang door de wegwerkzaamheden gestoord was en naar het wateroppervlak kwam. Het **duurde** niet lang voor er een bijzonder grote

Dette førte til at folk strømmet til innsjøen i håp om å kunne fange Nessie.

I desember 1933 **påstod** eventyreren Marmaduke Wetherell at han hadde funnet fotspor etter et stort dyr. **Dette viste seg å** være en bløff. Fotsporene var laget av mennesker ved hjelp av en inntørket flodhestfot.

Wetherell var bitter for at bløffen var blitt avslørt, og i 1934 publiserte han et falskt **bilde** av sjøormen. Mange trodde at dette var det **endelige** beviset på at Nessie fantes. Noen forskere mente at Nessie nedstammet fra plesiosauren som **forsvant** fra jorda for 65 millioner år siden.

plesiosaurussen

I 1994 ble bløffen avslørt. Sjøormen på bildet var en leketøyubåt pålimt en **nakke** og et hode. En 90 år gammel modellbygger innrømmet på dødsleiet at det var han som hadde laget "uhyret".

Man kunne kanskje tro at folk **mistet** interessen for sjøormen i Loch Ness med disse avsløringene, men **fortsatt** strømmer turistene til innsjøen i håp om å kunne få øye på Nessie.

beloning beloofd werd aan wie erin zou slagen het monster te vangen. Dat zorgde ervoor dat er een heleboel mensen naar het meer trokken in de hoop Nessie te kunnen vangen.

In december 1933 **beweerde** de avonturier Marmaduke Wetherell dat hij voetsporen van een groot dier gevonden had. **Het bleek** bedrog te zijn. De voetafdrukken waren door mensen gemaakt met behulp van een gedroogde nijlpaardpoot.

Wetherell was bitter omdat zijn bedrog ontmaskerd was, en in 1934 publiceerde hij een valse **foto** van de zeeslang. Velen beschouwden dit als het **definitieve** bewijs dat Nessie bestond. Enkele geleerden meenden dat Nessie afstamde van de plesiosaurus die 65 miljoen jaar geleden van de aardbol **verdween**.

In 1994 werd het bedrog ontmaskerd. De zeeslang op de foto was een speelgoedduikboot met een **nek** en een hoofd erbovenop gelijmd. Een 90-jarige modelbouwer bekende op zijn sterfbed dat hij het "monster" in elkaar geknutseld had.

Men zou kunnen denken dat de mensen door deze onthullingen hun interesse voor de zeeslang in Loch Ness **verloren**, maar **nog altijd** gaan er massa's toeristen naar het meer die hopen Nessie te zien te krijgen.

Mystikken omkring den legendariske Nessie kan nå **stå for fall**, dersom teorien om at sjøormen er skapt av seismisk aktivitet blir allment godtatt. Geolog Dr Luigi Piccardi mener nemlig at **rystelser** i jordskorpen og gassutslipp kan **kan ha vært med på** å skape det berømte sjøuhyret.

Skjelvingene ville forårsake lyder som ligner rop og **danne** bobler på den stille overflaten på sjøen. Øyenviteskildringer av uhyrets **buktinger** på vannflaten kan ifølge Piccardi være store bølger dannet av disse gassboblene.

Det er nå spørsmål om hvor levedyktig den legendariske Nessie er. Hittil har den overlevd de fleste mer eller mindre vitenskapeligeforklaringer.

NATTERGALEN

Det var en gang en persisk kjøpmann som elsket å høre nattergaler synge. Derfor hadde han en nattergal som han holdt i **bur**. Nattergalen, stakkar, var ulykkelig i buret sitt, men kjøpmannen **overhørte** de ulykkelige tonene i fuglens sang.

En dag skulle han ut på en reise, og da ville han passere fuglens hjem. Så han spurte nattergalen om det var noen **beskjed** hun ville gi til sine brødre og søstre i skogen. Nattergalen svarte: "Bare fortell dem at alt er bra, og spør dem om de har en beskjed til meg."

Al het mysterieuze gedoe rond de legendarische Nessie is nu misschien **niet langer houdbaar**, indien de theorie dat de zeeslang een creatie van seismische activiteit is, algemeen aanvaard wordt. Geoloog Dr Luigi Piccardi meent namelijk dat **schokken** in de aardkorst en ontsnappend gas **een rol gespeeld kunnen hebben** bij de creatie van het beroemde zeemonster.

De schokken zouden geluiden veroorzaken die lijken op geroep en bellen **vormen** op het stille wateroppervlak. De **kronkelingen** van het monster waarover de ooggetuigen-verslagen het hebben, kunnen volgens Piccardi door deze gasbellen gevormde grote golven zijn.

De vraag is nu hoe vitaal de legendarische Nessie is. Tot hiertoe heeft hij de meeste min of meer wetenschappelijke verklaringen overleefd.

Er was eens een Perzische koopman die dol was op het gezang van de nachtegalen. Daarom had hij een nachtegaal die hij in een **kooi** opgesloten hield. De nachtegaal, de arme drommel, voelde zich niet gelukkig in zijn kooi, maar de koopman **sloeg geen acht op** de trieste tonen in het vogellied.

Op een dag zou hij op reis gaan en tijdens die reis zou hij langs het ouderlijk huis van de nachtegaal passeren. En dus vroeg hij de nachtegaal of ze een **boodschap** had voor haar broers en zussen in het bos. De nachtegaal antwoordde: "Zeg ze maar gewoon dat alles in orde is en vraag of ze een boodschap voor me hebben."

Kjøpmannen gjorde som han hadde fått beskjed om, og da han kom hjem igjen fortalte han nattergalen om sitt møte med **søsknene**: "Jeg spurte en av dine brødre om han hadde en beskjed til deg, men alt han gjorde var å falle til bakken og ligge helt stille blant blomstene. Jeg tok ham opp, men han beveget seg fremdeles ikke, så jeg trodde han var død. Jeg la ham derfor forsiktig ned og **skulle til å gå**, da han plutselig slo med vingene og fløy høyt opp i et tre. Jeg kalte på ham igjen for å høre om han hadde noe å si, men han ignorerte mine **bønner**. Jeg tror at dine brødre og søstre har glemte deg."

Dette så ut til å gjøre nattergalen **sørgmodig**. Hun stoppet å spise og drikke. Og neste morgen fant kjøpmannen henne **tilsynelatende** død i buret. Med **tårer** i øynene tok han henne ut og la henne i gresset, og så gikk han sin vei.

Da han **snudde seg** for å se på henne en siste gang, fikk han se at de brune vingene hennes tok til å skjelve, nebbet åpnet seg og han hørte en **gledeskvitring** av en annen verden.

Hun fløy opp og ropte til ham, **mens** hun fløy sin vei: "Takk for beskjeden fra min

De koopman deed wat hem gevraagd was, en toen hij weer thuis kwam, vertelde hij de nachtegaal over zijn ontmoeting met diens **broers en zussen**: "Ik vroeg een van je broers of hij een boodschap voor je had, maar zijn enige reactie was dat hij naar beneden viel en heel stilletjes tussen de bloemen lag. Ik raapte hem op, maar hij bewoog nog altijd niet, en dus dacht ik dat hij dood was. Ik legde hem daarom voorzichtig neer en **stond op het punt om** weg te gaan, toen hij plotseling met zijn vleugels sloeg en een hoge boom in vloog. Ik riep naar hem om te horen of hij iets te zeggen had, maar hij besteedde geen aandacht aan mijn **smeekbeden**. Ik heb de indruk dat je broers en zussen je vergeten zijn."

Dat leek de nachtegaal triest te stemmen. Ze at niet meer en dronk niet meer. En de volgende morgen vond de koopman haar naar het zich liet aanzien dood in haar kooi. Met **tranen** in de ogen droeg hij haar naar buiten, legde haar neer in het gras en ging dan weg.

Toen hij **zich omdraaide** om een laatste blik op haar te werpen, zag hij dat haar bruine vleugels begonnen te trillen, haar bek opende zich en hij hoorde een **vreugdevol gekwetter** uit een andere wereld.

Ze vloog omhoog en riep naar hem **terwijl** ze wegvloog: "Bedankt voor de boodschap

bror. Det er den beste beskjeden jeg kunne ha fått."

van mijn broer. Het was de beste boodschap die ik kon krijgen."

DEN LILLE RØDE HØNA

Det var en gang, for ikke så veldig lenge siden, en **lat gris** og en **lat and** og en **lat katt** og en **flittig rød høne** som bodde sammen i et **koselig** lite hus på en gård.

Hver dag og hele dagen lang ville grisen bare **velte seg** i den **gjørmete sølepytten** sin, anda ville bare **svømme** i **andedammen** sin, og katten ville bare sitte i sola og vaske seg selv med den **lyserøde** tunga. Så måtte den kvikke lille røde høna gjøre alt arbeidet i huset.

En dag da den lille røde høna vippet omkring ute på **tunet** og lette etter en **feit meitemark** til middag, **kom hun over** et **hvetekorn**. Da fikk hun en idé. "Hvem vil plante dette hvetekornet?", spurte hun.

"Ikke jeg," grynnet grisen fra sølepytten sin.
"Jeg har bedre ting å gjøre"
"Ikke jeg," kvekket anda fra andedammen sin. "Jeg har bedre ting å gjøre"
"Ikke jeg," mjauet katten, og **gjespet**. "Jeg har bedre ting å gjøre"

"Nei, nei, så skal jeg gjøre det selv", sa den lille røde høna. Og så gjorde hun det.

Hvetekornet begynte å **spire**, og grodde og grodde, helt til det var høyt og **gyllent** og **modent**. "Hvem vil skjære hveten for meg?", spurte den lille røde høna.

Niet zo lang geleden waren er eens een **lui varken** en een luie **eend** en een luie kat en een ijverige rode hen die samen in een **gezellig en comfortabel** huisje op het erf van een boerderij woonden.

Iedere dag van 's morgens vroeg tot 's avonds laat **wentelde het** varken zich alleen maar rond in zijn modderplas, de eend wou alleen maar in haar eendenvijver zwemmen, en de kat wou alleen maar in de zon zitten en zichzelf wassen met haar **roze** tong. En dus was de kwieke hen verplicht om al het werk in het huis te doen.

Op een dag, toen de kleine rode hen buiten op het **erf** rondtrippelde en naar een vette regenworm als maaltijd zocht, **vond ze** een **tarwekorrel**. Toen kreeg ze een idee. "Wie wil deze tarwekorrel planten?" vroeg ze.

"Ik niet," knorde het varken vanuit zijn modderplas. "Ik heb wel wat beters te doen."
"Ik niet," kwaakte de eend vanuit haar eendenvijver. "Ik heb wel wat beters te doen."
"Ik niet," miauwde de kat, en **geeuwde**.
"Ik heb wel wat beters te doen."

"Wel, wel, dan zal ik het zelf doen," zei de kleine rode hen. En ze ging aan de slag.

De tarwekorrel begon te **ontkiemen**, en groeide en groeide, tot hij groot en **goudgeel** en **rijp** was. "Wie wil er de tarwe voor me afsnijden?" vroeg de kleine rode

"Ikke jeg," gryntet grisen fra sølepytten sin.
 "Ikke jeg," kvekket anda fra andedammen sin.
 "Ikke jeg," malte katten og **slikket** med tunga.

"Nei, nei, så skal jeg gjøre det selv", sa den lille røde høna. Og så gjorde hun det.

Snart var hveten ferdig til å males til mel. Neste morgen ropte den lille røde høna til de andre dyrene: "Vil noen hjelpe meg å bringe hveten til **mølla**?"

"Ikke jeg," gryntet grisen. "Jeg er **for opptatt**."
 "Ikke jeg," kvekket anda. "Jeg er for opptatt."
 "Ikke jeg," malte katten med litt arroganse i stemmen, og kastet med hodet. "Jeg er for opptatt."

"Da får jeg gå helt alene, "**sukket** den lille røde høna. Og så gjorde hun det. Hun dro den fulle kjerra hele veien til mølla.

Da hveten kom tilbake fra mølla, var det en liten **sekk** med fint hvetemel. "Hvem vil lage melet til brød?", spurte den røde høna.

"Ikke jeg," gryntet grisen fra sølepytten sin.
 "Ikke jeg," kvekket anda fra andedammen sin.
 "Ikke jeg," malte katten og strøk seg i **værhårene**.

"Nei, nei, så skal jeg", sa den lille røde høna. Og så gjorde hun det.

hen.

"Ik niet," knorde het varken vanuit zijn modderplas.

"Ik niet," kwaakte de eend vanuit haar eendenvijver.

"Ik niet," spon de kat en **likte** met haar tong.

"Wel, wel, dan zal ik het zelf doen," zei de kleine rode hen. En ze ging aan de slag.

Algauw was de tarwe klaar om tot meel vermalen te worden. De volgende morgen riep de kleine rode hen naar de andere dieren: "Wil iemand me helpen om de tarwe naar **de molen** te brengen?"

"Ik niet," knorde het varken. "Ik heb het **te druk**."

"Ik niet," kwaakte de eend. "Ik heb het te druk."

"Ik niet," spon de kat met iets van arrogantie in haar stem. "Ik heb het te druk."

"Dan moet ik maar op m'n eentje gaan," **zuchtte** de kleine rode hen. En dat deed ze. Ze trok de volle kar helemaal tot aan de molen.

Toen de tarwe terugkwam van de molen, was ze fijne tarwebloem in een kleine **zak** geworden. "Wie wil er met de bloem brood bakken?" vroeg de rode hen.

"Ik niet," knorde het varken vanuit zijn modderplas.

"Ik niet," kwaakte de eend vanuit haar eendenvijver.

"Ik niet," spon de kat, en streelde haar **snorharen**.

"Wel, wel, dan zal ik het zelf doen," zei de kleine rode hen. En dat deed ze.

Snart kunne den lille røde høna ta det herligste, **sprø**este hvetebrødet ut av ovnen. Og så ropte hun: "Hvem vil spise hvetebrødet jeg har laget?"

"Det vil jeg," gryntet grisen, og veltet seg opp av sølepytten.

"Det vil jeg," kvekket anda, og padlet ut av andedammen sin.

"Det vil jeg," malte katten, og tok et siste slikk på potene sine.

"Å nei, det vil dere ikke," sa den lille røde høna. "Jeg fant hvetekornet. Jeg plantet det. Jeg har **høstet** det modne kornet. Jeg bar det til mølla. Og jeg har bakt brødet. Mine tre **kyllinger** og jeg skal spise brødet."

Og det gjorde de.

Van dit stachanovistiske sprogkje bestaan veel varianten. Eén ervan kan je beluisteren op

<http://www.brakamoen-barnehage.no/index.php?pageID=157&page=Digitale+fortellinger>

Daar klinkt het zo:

Det var en gang, for ikke så veldig lenge siden, en gris, en and, en katt og en liten rød høne som bodde sammen i et koselig lite hus.

Hver dag og hele dagen lang ville grisen bare velte seg i den gjørmete sølepytten sin, og anda ville bare svømme i andedammen, og katten ville bare sitte i sola og vaske seg med den lyserøde tunga si.

En dag da den trippet og vippet omkring ute på tunet og lette etter en feit meitemark til middag, kom hun over et hvetekorn. Da fikk hun en idé.

"Hvem vil plante dette hvetekornet?"

"Nøff, nøff, ikke jeg."

"Kvakk, kvakk, ikke jeg."

Algauw kon de kleine rode hen het ongelooflijk lekkere en ongelooflijk **knapperige** tarwebrood uit de oven halen. En toen riep ze: "Wie wil er van het tarwebrood eten dat ik gebakken heb?"

"Ik" knorde het varken, en kroop uit zijn modderplas.

"Ik" kwaakte de eend, en waggelde uit haar eendenvijver.

"Ik" spon de kat, en likte haar poten nog een laatste keer.

"Nee hoor, jullie niet" zei de kleine rode hen. "Ik vond de tarwekorrel. Ik heb hem geplant. Ik heb de rijpe tarwe **geogst**. Ik heb ze naar de molen gebracht. En ik heb het brood gebakken. Mijn drie **kuikens** en ikzelf zullen het brood opeten.

En dat deden ze.

"Mjau, ikke jeg."

"Nei, da får jeg gjøre det selv da."

Hvetekornet begynte å spire, og vokste og vokste, til det var høyt og gyllent og modent.

"Hvem vil skjære hveten for meg?" ropte den lille røde høna.

"Nøff, nøff, ikke jeg."

"Kvakk, kvakk, ikke jeg."

"Mjau, ikke jeg."

"Nei, da får jeg gjøre det selv i dag."

Snart var hveten ferdig til å males til mel.

"Hvem ville bære hveten til mølla?"

"Nøff, nøff, ikke jeg."

"Kvakk, kvakk, ikke jeg."

"Mjau, ikke jeg."

"Nei vel, da gjør jeg det selv da."

Da hveten kom tilbake fra mølla, var det en liten sekk med fint hvetemel.

"Hvem vil bake brødet av melet?"

"Nøff, nøff, ikke jeg."

"Kvakk, kvakk, ikke jeg."

"Mjau, ikke jeg."

"Da får jeg gjøre det selv."

Snart kunne den lille røde høna ta det herligste, sprøeste hvetebrødet ut av ovnen.

Og så ropte hun: "Hvem vil spise hvetebrødet jeg har laget?"

"Nøff, det vil jeg."

"Kvakk, kvakk, det vil jeg."

"Mjau, det vil jeg."

"Å nei, det vil dere ikke! Jeg fant hvetekornet og jeg plantet det. Jeg høstet det og jeg bar det til mølla. Jeg bakte brødet og jeg vil gjerne spise det."

Snipp, snapp, snute så var eventyret ute!

DEN TÅLMODIGE KINESEREN

Kineserne går for å være svært **tålmodige** mennesker. At dette er et faktum, beviste en mann fra Kina **nylig**. Han skulle fly tilbake til Beijing fra Zürich. Men da flyet skulle starte, lå et ugjennomtrengelig skydekke over flyplassen. Derfor måtte avgangen **utsettes** noen timer.

Flyselskapet ville gjøre ventetiden så **behagelig** som mulig for passasjerene sine. Derfor leide man værelser til dem på flere hoteller i Zürich. En buss brakte dem til hotellene deres. Man lovet å hente dem igjen i god tid før flyets **avgang**.

Chinezen gaan door voor erg **geduldige** mensen. Dit feit werd **onlangs** geïllustreerd door een man uit China. Hij zou van Zürich terug naar Beijing vliegen. Maar toen het vliegtuig op zou stijgen, lag er een ondoordringbaar wolkendek over de luchthaven. Daarom moest het vertrek enkele uren **uitgesteld worden**.

De vliegtuigmaatschappij wou de wachttijd zo **aangenaam** mogelijk maken voor haar passagiers. Daarom werden er voor hen kamers in verschillende hotels in Zürich gehuurd. Een bus bracht ze naar hun hotels met de belofte dat ze ruim voor het **vertrek** van het vliegtuig opgehaald zouden worden.

Tilfeldigvis fikk mannen fra Kina et rom på et noe avsidesliggende hotell, og **ettersom** han verken kunne tysk eller noe annet europeisk språk, satt han bare og ventet på bussen. Hotellbetjeningen gav ham **imidlertid** god mat og drikke.

Avreisen ble **utsatt** bare fire timer. Da var det ugjennomtrengelige skydekket nesten forsvunnet. Bussen hentet passasjerene, men tilfeldigvis glemte de å hente kineseren. Han satt på rommet som flyselskapet hadde leid til ham. Bussen som han ventet på, kom ikke.

På denne måten gikk hele fem dager. Da ringte hotellets portier til flyselskapet og spurte om de hadde glemte kineseren.

Flyselskapets folk ble forskrekket. De sendte **straks** en av sine fineste biler til det avsidesliggende hotellet og hentet kineseren. Så satte de ham i det første flyet som gikk til Kina.

Flyselskapets personale skammet seg dypt, men den tålmodige kineseren smilte og

De man uit China kreeg toevallig een kamer in een niet al te centraal gelegen hotel, en **aangezien** hij Duits noch een andere Europese taal sprak, bleef hij maar op de bus zitten wachten. Het hotelpersoneel zorgde **ondertussen** wel voor lekker eten en drinken.

De afreis werd maar met vier uur **uitgesteld**. Toen was het ondoordringbare wolkendek zo goed als verdwenen. De bus haalde de passagiers op, maar toevallig werd de Chinees vergeten. Hij zat in de kamer die de vliegtuigmaatschappij voor hem gehuurd had. De bus waarop hij aan het wachten was kwam niet.

Op die manier gingen er vijf dagen voorbij. Toen belde de portier van het hotel naar de vliegtuigmaatschappij en vroeg of ze de Chinees vergeten waren.

De mensen van de vliegtuigmaatschappij schrokken. Ze zonden **dadelijk** een van hun mooiste auto's naar het ietwat afgelegen hotel en haalden de Chinees op. Daarna zetten ze hem op het eerste vliegtuig naar China.

Het personeel van de vliegtuigmaatschappij schaamde zich diep, maar de geduldige

vinket til dem da flyet tok ham med til hans hjemland.

Chinees glimlachte en **wuifde** naar hen toen het vliegtuig hem meenam naar zijn vaderland.

PEIK

Dit is een bewerkte versie van een fragment uit Peik, gepubliceerd in Reading Norwegian. Peik (geschreven rond 1910) is van de hand van de Noorse auteur Barbara Ring (1870-1955).

De titel van het boek is ook de naam van de hoofdfiguur. Peik is een zesjarig jongetje dat na de verdrinkingsdood van zijn vader (een arts) terecht komt bij een ver familielid in Oslo, de gepensioneerde professor Pavel Benedikt Hennemann, en dat luidt een grote verandering in in het tot dan toe erg rustige leven van de geleerde man die altijd een heleboel moeilijke woorden gebruikt.

Peik maakt al snel kennis met de buurmeisjes Mariken, "Fjellmus" en "Bymus", en samen beleven ze allerlei avonturen. In dit fragment trekken ze samen met de professor naar de bioscoop – in de tijd waarin het verhaal zich afspeelt waren er nog alleen maar "stomme" films. Ondursen, die in het fragment vermeld wordt, is een koetsier en Peiks beste vriend in het kuststadje waar hij vandaan komt.

Et kvarter etter var professor Hennemann på vei til kino med Fjellmusen og Bymusen ved sin side og Peik og Mariken hånd i hånd foran. Professoren gikk og **smålo**.

Een kwartier later was professor Hennemann op weg naar de bioscoop met Bergmuis en Stadsmuis aan zijn zijde en Peik en Mariken hand in hand voorop. De professor liep te **glimlachen**.

"Nei, nei. Jeg må få lov til å betale," sa han ved billettluken, "i min tid var det aldri **skikk** at herrer lot damer betale for seg."

"Nee, nee, ik zou graag betalen," zei hij bij de kassa, "in mijn tijd was het nooit de **gewoonte** dat dames voor heren betaalden."

Fjellmusens ansikt sloknet. Det var jo nettopp det som var det morsomste av alt sammen, at hun skulle kjøpe og betale alle billettene -- at hun var så rik at hun kunne betale, selv for en dyr voksen mann.

Het gezicht van Bergmuis betrok. Dat was nu juist het allerleukste aan de hele zaak, dat zij alle bioscooptickets zou kopen en betalen – dat ze zo rijk was dat ze ook voor een dure volwassen man kon betalen.

Professoren forstod. Han var forbauset over hvor lett det var å forstå barn. Han hadde alltid sett på barn som et nødvendig **onde** – **støyende**, skrikende, høyst "usivilisert." Men de var altså virkelig tenkende vesener -- vesener som det **endog** kunne være moro å snakke med.

De professor begreep het. Het verbaasde hem dat het zo gemakkelijk was om kinderen te begrijpen. Hij had kinderen altijd beschouwd als een noodzakelijk **kwaad** – **lawaaierig**, schreeuwerig, in hoge mate "ongeciviliseerd." Maar het waren dus werkelijk denkende wezens –

"Jaja, så betaler altså du," sa han.

Fjellmusen dro stolt inn med sine dyre gjester.

De skulle sitte på aller første benk naturligvis.

Det ble mørkt, forferdelig mørkt -- det begynte å spille.

Peik stakk sin ene hånd i onkel Pavels, den andre var godt **gjemt** i Fjellmusens.

Onkel Pavel likte at Peik viste ham denne **tillit**.

"Vil du kanskje sitte på mitt kne, unge venn, for bedre å kunne se?" spurte han.

"Jeg sitter som jeg sitter jeg. Ellers takk," svarte Peik.

Og så fikk de se sjøen med **bølger** og seilbåter -- akkurat som hjemme. Og båtene kom seilende inn fra den ene siden og ut igjen den andre veien. Og der var levende mennesker som **rørte på seg**.

wezens met wie het **zelfs** leuk praten kon zijn.

"Ja,ja, jij betaalt dus," zei hij.

Bergmuis trok trots met haar dure invités naar binnen.

Ze zouden vanzelfsprekend helemaal vooraan gaan zitten.

Het werd donker, verschrikkelijk donker -- de voorstelling begon.

Peik stak zijn ene hand in die van oom Pavel, de andere zat goed **verborgen** in die van Bergmuis.

Oom Pavel was gecharmeerd door Peiks blijk van **vertrouwen** in hem.

"Wil je misschien op mijn knie zitten, jonge vriend, zodat je beter kunt zien?" vroeg hij.

"Ik zit hier goed. Maar toch bedankt." antwoordde Peik.

En toen zagen ze de zee met **golven** en zeilboten -- precies zoals thuis. En de boten kwamen aan de ene zijde binnenvaren en verdwenen dan weer aan de andere zijde. En er waren levende mensen die **bewogen**.

Peik trakk Fjellmusen i kjolen.

"Er det ordentlig? "

"Nei, det er bare bilder," sa Fjellmusen.

Peik ville ikke riktig tro på henne. Tenk bilder, hvor båtene seilte og menneskene levde.

Men rett som det var, var det forbi. Og det ble lyst igjen.

"Var det morsomt, unge mann?" spurte onkel Pavel.

"Jammen, hvordan kom båten og vannet inn her? " spurte Peik.

Og så forklarte onkel Pavel at det var fotografier – en lang, lang film med mange hundre fotografier for hvert bilde – derfor så det ut som om allting **rørte seg**. Onkel forklarte grundig og vitenskapelig og ganske **uforståelig**. Og Peiks øyne stirret anstrengt på ham. Det var så **forferdelig** at han aldri riktig kunne skjønne hva onkel Pavel sa. Peik sukket. Ondursen hadde nok sagt det med en gang, han, slik at det ikke var vanskelig å skjønne.

Så ble det mørkt igjen.

Men da ble det moro.

En mann hadde gjort noe galt. Og så kom en **konstabel** og var etter ham. Og den konstabelen var den farligste og forferdeligste mann Peik hadde sett. Han hadde en arm så lang, så lang at den kunne rekke opp over husene og inn av vinduene og hente mannen. Og den armen krøp ned gjennom ovner og piper og rundt

Peik tok an Bergmuis haar jurk.

"Is het echt?"

"Nee, het zijn maar plaatjes," zei Bergmuis.

Peik geloofde haar niet echt. Stel je voor, plaatjes, waarop de boten voeren en de mensen leefden.

Maar plots was het voorbij. En het werd weer licht.

"Was het leuk, jongeman?" voeg oom Pavel.

"Vast en zeker, maar hoe kwamen de boot en het water hier binnen?" vroeg Peik.

En toen verklaarde oom Pavel dat het foto's waren – een lange, lange film met vele honderden foto's voor ieder beeld – daarom leek het of alles **bewoog**. Oom legde het grondig en wetenschappelijk en volslagen **onbegrijpelijk** uit. En Peik zijn ogen staarden hem ingespannen aan. Het was zo **verschrikkelijk** dat hij nooit echt kon begrijpen wat oom Pavel zei. Ondursen, die had het wel onmiddellijk op een niet moeilijk te begrijpen manier uitgelegd.

En toen werd het weer donker.

Maar nu werd het leuk.

Een man had iets verkeerd gedaan. En toen kwam er een **politieagent** die achter hem aanging. En die politieagent was de gevaarlijkste en verschrikkelijkste man die Peik ooit gezien had. Een van zijn armen was zo lang dat hij ermee over huizen kon reiken en ermee in kamers binnendoek om de man te pakken te krijgen. En die arm

gathjørner. Den var aldeles forferdelig.

"Pass meg," sa Peik ganske stille til Fjellmusen. Og Fjellmusen tok ham så hardt om **livet** at han nesten ikke kunne puste. Men da armen krøp liksom ut av bildet ble Peik likevel så redd at han skrek høyt.

"Han tar meg," skrek han. Og gikk på hodet i Fjellmusens **fang**.

Alle lo. De lo bortover alle benkene.

"Tenk Pennemann er redd," sa Mariken voksent -- og høyt – **for at** alle skulle høre at hun ikke var det minste redd. For det var ikke så svært lenge siden at en løve nesten hadde skremt livet av Mariken på kino.

Ikke for det, selv Mariken følte seg litt **lettet** da det ble lyst, og den lange armen ikke var der mer. Så kom det noen jegere som gikk i høyt gress og alltid kom igjen på nye veier. Men det var ikke morsomt.

Men så til slutt! Så hadde en hund stjålet en **pølse**. Og så fløy de etter hunden. En kone

vondt zijn weg door ovens en pijpen en rond straathoeken. Het was gewoonweg verschrikkelijk.

"Laat me niet in de steek," zei Peik heel stilletjes tegen Bergmuis. En Bergmuis sloeg haar arm zo hard om zijn **middel** dat hij bijna niet meer kon ademen. Maar toen het leek alsof de arm uit het beeld kroop werd Peik toch zo bang dat hij het op een schreeuwen zette.

"Hij wil me pakken," krees hij. En kwam met zijn hoofd in de **shoot** van Bergmuis terecht.

Iedereen lachte. Op alle banken klonk gelach.

"Stel je voor, Pennemann is bang," zei Mariken op de manier van een volwassene – en erg luid, **opdat** iedereen zou horen dat zij helemaal niet bang was. Want niet zo heel lang daarvoor had een leeuw op het bioscoopscherm Mariken de schrik van haar leven bezorgd.

Wat er ook van zij, zelfs Mariken voelde zich enigszins **opgelucht** toen het licht werd, en de lange arm er niet meer was. Toen kwamen er een paar jagers die door hoog gras liepen en altijd nieuwe wegen vonden. Maar grappig was het niet.

Maar het einde was fantastisch! Een hond had een **worst** gestolen. En toen zaten ze

med en stekepanne og menn og koner med barn. Og de fløy oppover trapper og nedover trapper og rundt hjørner og inn i butikker og veltet allting og seg selv. Og ut igjen. Men da de fikk fatt i hunden, hadde den spist opp pølsa.

Det var aldeles forferdelig morsomt.

De lo over hele kinoen. Og Peik var så vill at han kløv opp og stod på stolen og klappet i hendene og **viftet** og skrek -- så onkel Pavel måtte trekke ham ned på sitt kne, da de som satt bakenfor sa at han skulle sette seg.

Han var svært **skuffet** da det var slutt. Dette med hunden var den største moro Peik i hele sitt liv hadde hatt.

EN GOD KUR

Een goede therapie

En berømt engelsk dikter ble rasende når noen **glemte** å lukke døra.

En gang hadde han en tjenestepike som aldri kunne huske det. Han **skjente på** henne hver dag, men like lite hjalp det.

Men endelig fant han på råd. En dag var piken gått til en **slektning** som bodde noen mil **borte**, og hun hadde som vanlig glemte å lukke døra etter seg. To timer etter at hun hadde gått hjemmefra, fikk hun beskjed om å skynde seg hjem.

achter die hond aan. Een vrouw met een koekenpan en mannen en vrouwen met kinderen. En ze vlogen trappen op en trappen af, rond straathoeken, en in winkels waar ze alles en zichzelf overhoopgooiden. En dan weer naar buiten. Maar toen ze de hond te pakken kregen, had die de worst al opgegeten.

Het was echt geweldig grappig.

De hele bioscoop lachte. En Peik was zo wild dat hij op zijn stoel klauterde en in zijn handen klapte en **wuifde** en krijste -- zodat oom Pavel hem op zijn knie moest trekken, want de rij achter hen zei dat hij moest gaan zitten.

Hij was bijzonder **ontgoocheld** toen het afgelopen was. Peik had zich zijn hele leven nog nooit zo goed geamuseerd als met het verhaal over die hond.

Een bekende Engelse schrijver wond zich vreselijk op wanneer iemand **vergat** de deur te sluiten.

Ooit had hij een meid die dit altijd vergat te doen. Hij **berispte** haar iedere dag, maar dat hielp maar weinig.

Uiteindelijk vond hij er iets op. Op een dag bezocht het meisje een **familielid** dat een aantal mijl **daarvandaan** woonde, en zoals gewoonlijk vergat ze de deur te sluiten toen ze vertrok. Twee uur nadat ze van huis vertrokken was, kreeg ze bericht dat ze zich snel huiswaarts moest begeven.

Piken ble redd og trodde at en ulykke var skjedd. **Andpusten** og våt av svette kom hun hjem, skyndte seg inn til dikteren og spurte **forferdet**: "Hva er det du vil meg?"

"Du glemte å lukke døra," svarte han, og så fikk hun lov til å gå igjen. Denne kuren hjalp godt, for **siden** glemte piken aldri å lukke døra etter seg.

Het meisje werd bang en dacht dat er een ongeval gebeurd was. **Buiten adem** en bezweet kwam ze thuis, haastte zich naar de kamer van de schrijver en vroeg ontzet: "Wat wilt u van mij?"

"Je vergat de deur te sluiten," antwoordde hij, en toen mocht ze weer vertrekken. Deze therapie hielp goed, want **daarna** vergat het meisje nooit meer om de deur te sluiten wanneer ze wegging.

FORBUDEN FRUKT SMAKER BEST

De verboden vrucht smaakt het zoetst.

En mann hadde noe høy som **kyrne** hans ikke ville ete. Da bredde han høyet utover tunet og slapp ut kyrne. De kom straks og ville smake på høyet, men han jagde dem vekk.

Da kyrne merket at de ikke fikk lov til å ete av høyet, ville de endelig ha det. De kom stadig tilbake når mannen jagde dem bort, og hver gang nappet de til seg et par høydatter. På den måten varte det ikke lenge før de hadde spist opp **alt sammen**.

Een man had wat hooi dat zijn **koeien** niet wilden opeten. Toen spreidde hij het hooi uit over het erf en liet de koeien naar buiten. Ze wilden dadelijk van het hooi proeven, maar hij joeg ze weg.

Toen de koeien merkten dat ze niet van het hooi mochten eten, wilden ze het eindelijk hebben. Ze kwamen voortdurend terug wanneer de man ze wegjaagde, en ieder keer haptten ze een paar dotten hooi mee. Op die manier duurde het niet lang voor ze **alles** opgegeten hadden.

KRÅKA OG KRUKKA

De kraai en de kruik

Ei **tørst** kråke var på leting etter vann en varm sommerdag. Det hadde ikke regnet på mange uker, og alle vannpyttene og dammene hun **pleide** å drikke av, var tørket inn.

Da fikk hun øye på ei krukke som stod på

Een **dorstige** kraai was op een warme zomerdag op zoek naar water. Het had al vele weken niet geregend, en alle plassen en poelen waaruit ze **placht** te drinken, waren opgedroogd.

Toen zag ze een kruik die aan de

baksiden av huset, og hun stakk hodet ned. Hun kunne lukte vannet, hun kunne se det, men hun kunne ikke nå det. Krukka var høy, og selv om hun strakte seg ned i den så langt hun kunne, nådde hun ikke ned til vannet. Hun stod en stund og tenkte seg om.

achterkant van een huis stond, en stak haar hoofd erin. Ze kon het water ruiken, ze kon het zien, maar ze kon er niet bij. De kruik was hoog, en zelfs wanneer ze zich er zo ver mogelijk in uitstreckte, kon ze nog niet bij het water. Ze dacht een poosje na.

"Kanskje jeg skulle brette av toppen på krukka med **nebbet** mitt," sa hun til seg selv. Hun forsøkte, men forgjeves. Så tenkte hun: "Kanskje jeg kan klare å **velte** krukka, så vannet renner ut." Hun forsøkte det også, men like forgjeves.

"Misschien moet ik met m'n **snavel** het bovenste deel van de kruik ervan afbreken," zei ze bij zichzelf. Ze probeerde het, maar zonder succes. Toen dacht ze: "Misschien slaag ik erin om de kruik **omver** te **duwen**, zodat het water eruit loopt." Ze probeerde dit ook, maar met even weinig succes.

"Ååååå," skrek hun, "nå har jeg det!" Stien på baksiden av huset var full av småstein. Hun hoppet bort og tok en av steinene i nebbet. Siden **hoppet** hun opp og slapp den ned i vannkrukka. Og slik fortsatte hun, frem og tilbake, slapp stein etter stein ned i krukka. **Etter hvert** fylte steinene bunnen, og vannet steg.

"Ooooh," riep ze, "nu weet ik het!" Het pad aan de achterzijde van het huis lag vol kleine steentjes. Ze **sprong** ernaartoe en nam een van de keien in haar snavel. Daarna sprong ze terug naar de waterkruik en liet het steentje erin vallen. Zo ging ze verder, heen en weer, liet telkens weer een keitje in de waterkruik vallen. **Langzamerhand** bedekten de keien de bodem, en het water steeg.

Til slutt, etter minst hundre turer frem og tilbake, ble **tålmodigheten** belønnet, og hun kunne fylle nebbet med kjølig friskt vann og drikke seg utørst.

Ten slotte, na ten minste honderd tochtjes heen en weer, werd haar **geduld** beloond, en kon ze haar snavel met koel fris water vullen en haar dorst lessen.

DEN STJÅLNE RINGEN

De gestolen ring

En rik herre i India mistet en verdifull ring. Han var sikker på at en av tjenerne hadde stjålet den. Så kalte han dem sammen og gav dem hver sin stokk. Deretter sendte han tjenerne bort, men befalte dem å komme tilbake om en time. Da vil tyvens stokk være blitt en **tomme** lengre enn de andre stokkene, sa han.

Nå var alle stokkene like lange; men det visste ikke tyven, og så gjorde han sin stokk en tomme kortere, for at den skulle bli av samme **lengde** som de andre stokkene.

Da nå tjenerne kom tilbake og **viste fram** stokkene sine, skjønte alle at han med den korteste stokken var tyven.

Een rijke Indiase heer was een waardevolle ring kwijt. Hij was er zeker van dat één van zijn bedienden hem gestolen had. Hij riep ze samen en gaf ze elk hun stok. Daarna zond hij ze weg, maar gaf hen het bevel een uur later weer te keren. Dan zou de stok van de dief een **duim** langer geworden zijn dan de andere stokken, zei hij.

Nu waren alle stokken even lang, maar dat wist de dief niet en dus maakte hij zijn stok een duim korter, opdat hij dezelfde **lengte** als de andere stokken zou blijven.

Toen de bedienden nu teruggekomen waren en hun stokken **toonden**, beseften ze allemaal dat hij met de kortste stok de dief was.

TRE LÆRDE OG EN LØVE

Det var en gang fire venner som hadde kjent **hverandre** hele livet. Tre av dem var svært lærde, mens den fjerde stolte på sin egen **fornuft**.

En dag satt de fire og snakket sammen mens de drakk te. En av dem sa: "**Landsbyen** vår er liten og tilbudene få. Vår **kunnskap** blir virkelig ikke verdsatt. Jeg **foreslår** at vi drar ut i verden og søker lykken der. Sammen er det ingen grenser for hva vi kan oppnå."

De **bestemte seg** for å forlate landsbyen og **tilby** sine **evner** i større byer som ville sette pris på deres evner.

Mens de satt og la store planer for

Er waren eens vier vrienden die al heel hun leven met **elkaar** bevriend waren. Drie van hen wisten erg veel, terwijl de vierde het van zijn **gezond verstand** moest hebben.

Op een dag zaten ze samen te praten en thee te drinken. Eén van hen zei: Ons dorp is klein en heeft maar weinig te bieden. Onze kennis wordt niet echt naar waarde geschat. Ik stel voor dat we de wereld ingaan en daar ons geluk beproeven. Samen kunnen we alles aan.

Ze besloten het dorp te verlaten en hun talenten in grotere steden aan te bieden die hun talenten meer op prijs zouden stellen.

Terwijl ze hun grootse toekomstplannen

fremtiden, sa en av dem: "Det er riktig at vi til sammen kan meget, men det gjelder da bare tre av oss. Vi har studert og **strevet** i timevis, mens vår ulærde venn har sluppet svært billig. Blir det ikke galt at han skal sko seg på vårt strev?"

De tre lærde funderte lenge over problemstillingen, men ble til slutt enige om at den ulærde skulle være med på reisen. De hadde tross alt vært venner siden **barndommen**.

Neste dag pakket de sammen sakene sine og la i vei. De hadde ikke gått langt da de kom over en **haug** med ben på bakken. En av de fire var spesialist på skjeletter og kunne slå fast at det dreide seg om skjelettet til en løve.

"Jeg kan sette skjelettet sammen på null komma niks. Vi har her en **enestående** sjanse til å virkelig vise hva vi kan få til!" sa han.

"Hvilken god idé!" sa en annen. "Jeg kan ikke vente med å vise dere hvordan jeg kan gjenskape kroppen med **kjøtt** og pels!"

"Fantastisk!" sa den tredje. "Jeg kjenner nemlig til hemmeligheten som skal til for å få liv i dyret igjen."

Dermed **satte** de tre **i gang**. Den fjerde, han som stolte på fornuften, så på dem. "Jeg vet at jeg ikke er lærde som dere, men si meg," sa han. "Er det ikke noe uklokt å bringe et så farlig dyr tilbake til livet? Tenk om det er rasende og **fra seg av sult**? Vil den ikke se på oss som lette **bytter**?"

zaten te smeden, zei één van hen: "Het is waar dat we samen heel veel kunnen, maar dat geldt maar voor drie van ons. Wij hebben urenlang gestudeerd en **gezwoegd**, terwijl onze niet-belezen vriend er zich wel heel gemakkelijk van heeft afgemaakt. Doen we er niet verkeerd aan hem op die manier van onze inspanningen te laten profiteren?"

De drie wijze mannen beraadden zich lange tijd over dit probleem, maar werden het er ten slotte over eens hun niet-belezen vriend mee op reis mocht. Ze waren immers al sinds hun **kindertijd** met hem bevriend.

De volgende dag pakten ze hun koffers en vertrokken. Erg ver waren ze nog niet toen ze een **hoop** beenderen vonden. Eén van de vier was gespecialiseerd in skeletten en constateerde dat de beenderen samen het skelet van een leeuw vormden.

"Ik kan het skelet in een oogwenk weer in elkaar zetten. Dit is voor ons een **unieke** kans om echt te tonen wat we in onze mars hebben!" zei hij.

"Wat een goed idee!" zei een van de anderen. "Ik kan niet wachten om jullie te tonen hoe ik weer **vlees** en pels aan de botten krijg!"

"Fantastisch!" zei de derde. "Ik ken namelijk de geheime methode om het dier weer levend te maken."

Met deze woorden **begonnen** de drie **eraan**. De vierde, hij die het van zijn gezond verstand moest hebben, keek toe en zei: "Ik weet dat ik niet zo geleerd ben als jullie," zei hij. "Is het niet wat onverstandig om een dergelijk gevaarlijk dier weer tot leven te wekken? Wat als het

"Kjære deg, hvordan kan du tvile på vårt store arbeid?" spurte den ene.

"Ja, hva er vitsen med all vår **kunnskap**, hvis vi ikke kan sette den ut i livet?" spurte den andre.

"Bare tenk hvor rike vi kommer til å bli når vi kan bevise at vi kan skape liv og overvinne døden! Endelig vil vår velstand stå i forhold til vår kunnskap," sa den tredje.

"Godt sagt!" ropte de to andre.

"Vel, hvis dere insisterer, la meg i alle fall få sjansen til å komme i sikkerhet," sa den fjerde.

Og ikke før han hadde søkt tilflukt i et tre, ble løven levende. Den åpnet øynene, strakk seg, reiste seg, slo med halen og kastet seg over de tre som hadde gitt den liv. De ble slukt i et eneste **jafs**.

Deres ulærde venn satt i treet til løven hadde tasset sin vei. Så gikk han hjem alene og fortalte alle i landsbyen hva som hadde skjedd.

Den dag i dag har landsbybefolkningen stor respekt for kunnskap, men enda mer respekt for sunn **fornuft**.

razend is en **buiten zichzelf van honger**? Zal het ons niet als gemakkelijke **prooien** beschouwen?"

"Beste man, hoe kun je nu twifelen aan het belangrijke werk waar we mee bezig zijn?" vroeg de ene.

"Ja, wat is nu het nut van al onze **kennis**, als we die niet in de praktijk kunnen brengen?" vroeg de andere.

"Denk er maar eens aan hoe rijk we zullen worden indien we kunnen aantonen dat we leven kunnen creëren en de dood overwinnen! Eindelijk zal onze rijkdom recht evenredig zijn aan onze kennis," zei de derde.

"Goed gezegd!" riepen de twee anderen.

"Wel, indien jullie erop staan, gun mij dan in elk geval de mogelijkheid om mezelf in veiligheid te brengen," zei de vierde.

En hij had nog maar net zijn toevlucht in een boom gezocht toen de leeuw weer levend werd. Hij opende z'n ogen, zwaaide met z'n staart en wierp zich op de drie die hem tot leven gewekt hadden. Eén **hap** en ze waren verslonden.

Hun niet-geleerde vriend bleef in de boom zitten tot de leeuw weggesjokt was. Dan ging hij eenzaam huiswaarts en vertelde iedereen in het dorp wat er gebeurd was.

Vandaag de dag hebben de dorpsbewoners veel respect voor kennis, maar nog meer respect voor gezond verstand.

COLOFON

De afbeelding bij "Keiserens nye klær" komt van [https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Page_234_of_Andersen%27s_fairy_tales_\(Robinson\).png](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Page_234_of_Andersen%27s_fairy_tales_(Robinson).png)

De illustratie bij "Sølvskillingen" komt van https://commons.wikimedia.org/wiki/File:1868_Danish_2_rigsdaler_both.png

De foto van Albert Einstein komt van <https://www.publicdomainpictures.net/en/view-image.php?image=228060&picture=albert-einstein>

De tekst "Den gamle og havet" wordt weergegeven met toestemming van de auteur.

De illustratie bij "Slaget på Stiklestad" komt van https://no.wikipedia.org/wiki/Olav_den_hellige#/media/File:Olav_den_helliges_saga_-_Kong_Olavs_fall_-_H._Egedius.jpg

De illustratie bij "Det tause paret" komt van <https://pxhere.com/en/photo/1444765> en is public domain; de foto komt van <https://pxhere.com/en/photo/556826> en is public domain.

De illustratie bij "Gårdshunden og ulven" komt van [https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Page_71_illustration_from_The_Fables_of_%C3%86sop_\(Jacobs\).png](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Page_71_illustration_from_The_Fables_of_%C3%86sop_(Jacobs).png)

De afbeelding bij "Bymusa og landmusa" komt van https://en.wikipedia.org/wiki/The_Town_Mouse_and_the_Country_Mouse

De afbeelding bij "Ulven kommer!" komt van https://commons.wikimedia.org/wiki/File:The_Boy_Who_Cried_Wolf_-_Project_Gutenberg_etext_19994.jpg

Dimmedalen" is een bewerkte tekst van www.paranormal.no.

De tekst "Min barndoms jul i 30 åra" (Ruth Jacobsen) (<http://www.askerbibliotek.no/Nyhetsarkiv/Vinnerne-av-skrivekonkurransen/>) wordt met toestemming weergegeven.

"Sjøormen i Loch Ness" is gebaseerd op een artikel in Dagbladets Helgemagasin en een artikel in VG. De afbeelding van "Nessie" komt van <https://piq.codeus.net/picture/193674/The-Loch-Ness-MonsterNessie> en wordt door Google gelabeld als "voor niet-commercieel hergebruik". De pleiosaurusafbeelding komt van https://nl.wikipedia.org/wiki/Bestand:Plesiosaurus_BW.jpg

"Nattergalen" is een Iraans sprookje: <http://www.fortellerkunstner.no/tag/nattergal/>
De foto komt van <https://pixabay.com/nl/nachtegaal-nachtegalen-ivy-plant-3479373/> en is rechtenvrij

"Den lille røde høna" is in heel wat varianten op het internet te vinden. De afbeeldingen komen van "Clipart Collection: 785'346 free special cliparts for you": <http://hddfhm.com/clip-art/red-hen-clipart.html>

"Den tålmodige kineseren" is een zgn "vandrehistorie".

De foto's bij "Peik" zijn (a) een still uit "All I've Found (George Greenough) - Sea Movies": <https://vimeo.com/35361997> (b) een foto van <http://ummei.ru/forum/kak-kormit/naturalnoj-kormlenie-sobak-t2837.html>

"En god tur", "Forbuden frukt smaker best", "Kråka og krukka", "Den stjålne ringen" zijn bewerkingen van teksten op "Kennsluvefur í norsku og sænsku".

De afbeelding bij "Kråka og krukka" komt van <https://www.flickr.com/photos/internetarchivebookimages/14781656111> en heeft "No known copyright restrictions"

"Tre lærde og en løve" komt van de (blijkbaar niet meer bestaande) website www.fortelldavel.no

De illustratie op bladzijde 58 komt van <https://nl.m.wikipedia.org/wiki/Bestand:Reading-297450.png>

INHOUD

INLEIDING	3
H.C.ANDERSENS EVENTYR	4
Keiserens nye klær	4
Sølvskillingen	10
SIRKUSDVERGEN	16
EINSTEIN	17
DEN GAMLE OG HAVET (MONA KOLLERØS)	19
SLAGET PÅ STIKLESTAD.....	20
DET TAUSE PARET.....	25
ÆSOPS FABLER	28
Gårdshunden og ulven	28
Bymusa og landmusa.....	30
Ulven kommer! Ulven kommer!.....	33
Løven og musa.....	35
DIMMEDALEN	35
MIN BARNDOMS JUL I 30 ÅRA.....	37
SJØORMEN I LOCH NESS.....	39
NATTERGALEN	41
DEN LILLE RØDE HØNA	43
DEN TÅLMODIGE KINESEREN	46
PEIK.....	48
EN GOD KUR.....	52
FORBUDEN FRUKT SMAKER BEST	53
KRÅKA OG KRUKKA	53
DEN STJÅLNE RINGEN.....	55

TRE LÆRDE OG EN LØVE	55
COLOFON	58
INHOUD	60